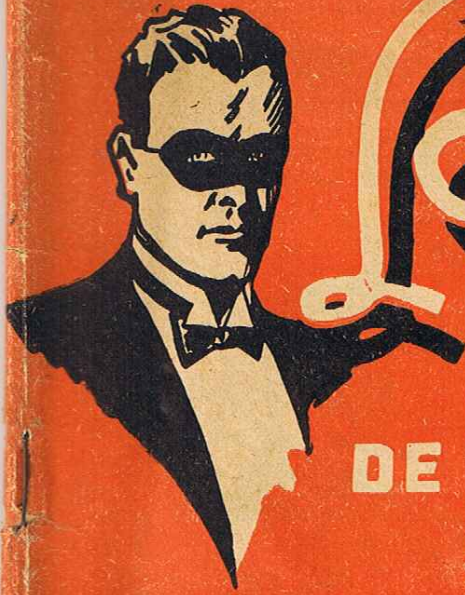

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een duivelse uitvinding

Nr 2089

NEDERLAND : 35 Cl.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een duivelse Uitvinding

HOOFDSTUK I.

DE BANKOVERVAL

De Midland Bank heeft het thans ongetwijfeld lang niet meer zo druk als toen het Pond Sterling zijn normale waarde nog bezat, maar er gaat toch vrij wat om, omdat vele landbouwers daar hun geld beleggen, of door middel van deze bank hun betalingen verrichten.

Er zijn bepaalde dagen in de maand, waarop er zelfs heel wat contanten liggen in de hoge, zware brandkast, welke staat in de kamer van de kassier, die een loket heeft, uitkomende in de grote

hal, en die door twee deuren in verbinding staat met de andere vertrekken, die voor wissels, de chequedienst, de effecten-afdeling en al die andere geheimzinnige onderdelen van het geldverkeer, die voor de leek gewoonlijk een diep mysterie zullen blijven.

Het was op zulk een dag, omstreeks half elf in de ochtend, toen het drama een aanvang begon te nemen, dat met een klein merkteken voorzien is in de lange lijst van avonturen, welke Charles Brand heeft bijgehouden, en waarin zijn

vriend en beschermer Lord Edward Lister, ook geheten John Raffles, een hoofdrol vervult.

De Midland Bank is een vrij oud gebouw, van een grillige bouworde, hetgeen het gevolg is van een samentrekking van twee grote herenhuizen, met ongeveer een eeuw verschil in aanleg en bouw. Men heeft heel wat moeten slopen en neerhalen, teneinde ongeveer in het midden de grote hal te kunnen bouwen, waarop de in brons gevatte loketten uitkomen. De bank is een weinig ouderwets en zo loopt, bijvoorbeeld, het bronzen hekwerk, dat de beamtten scheidt van het publiek, niet door tot aan de zoldering, zoals dat tegenwoordig meestal het geval is, maar het reikt slechts een paar meter boven de toonbank van zwart marmer, die als een hoefijzer rondom de gehele hal loopt, met de brede voordeuren als middelpunt.

Er zijn maar twee brede voordeuren in de hall, op een plek dus, waar de toonbank even onderbroken is, maar die kunnen slechts geopend worden van de binnenzijde, door de beamtten, die er de sleutel van heeft.

Door het publiek mogen zij nooit gebruikt worden, gelijk men begrijpen kan. Alle zaken worden in de hal afgehandeld en zij, die de directeur willen spreken, worden met een omweg naar diens kantoor gevoerd.

Dit lelijke maar goedbeklante gebouw is gelegen aan Tufnell Park Road, in het Noorden van de stad Londen en ongeveer recht tegenover het prachtige, uitmuntend onderhouden voetbal- en cricket-terrein, waar ook atletische wedstrijden worden gehouden.

Het huis ligt vlak bij Dalmeny Road en is daarvan slechts door het hoekhuis gescheiden.

Om half elf dus was het tamelijk stil in de ruime, marmeren en bronzen hal met haar geweldige glazen koepel.

Voor het loket « coupons » stond een oude boer, dadelijk als zodanig herkenbaar, al was het maar door zijn geweldig, ouderwets regenscherm, en zoeven was er een deftige oude heer binnengetreden, die zonder aarzeling en als iemand, die daar bekend is, toeliep op het loket « beleggingen ». Wat verder stond een jong meisje, heel knap en elegant gekleed, te praten met een bankbeambte, maar ergdenkenden zouden het in twijfel kunnen trekken, of dat gesprek wel geldzaken betrof.

Verder liep de zwaarlijvige, bejaarde concierge met afgemeten stappen op en neer, voorbij de wijdgeopende voordeur, met de handen op de rug, waarvan hij er nu en dan een van haar plaats bracht, om zijn geweldige knevels te kunnen opstrijken.

Van de kant van het sportveld kwam in zeer snelle vaart een grote auto aanrijden, een donkerblauwe limousine, die met kracht remde en stilstond voor het bankgebouw, met de radiator in de richting van de Dalmeny Road.

De twee portieren vlogen tegelijkertijd open; er sprongen zes mannen uit de wagen, die snel als de wind het trottoir overstaken, de lage stoep opwipten en het volgende ogenblik de hal betraden.

De portier had zich juist weer op zijn wandeling omgewend en bleef een ogenblik, als door de donder getroffen, kijken naar die zes mannen. Voor zijn schrik was reden genoeg, want zij droegen allen zwarte lappen voor het gelaat en diep in het voorhoofd getrokken petten, zodat alleen hun ogen zichtbaar waren. Koude, wrede, roofdierogen, die spiedend rondkeken, en aan welke niets scheen te ontgaan.

De portier deed haastig een stap terzijde en greep, of liever wilde grijpen naar de hefboom, die zich naast de deur van zijn loge bevond, en die hij ook van binnen af kon hanteren.

Er kraakte een schot, en de arme, oude man viel, midden in de borst getroffen, zwaar neer op het gladde, witte marmer van de vloer, dat hij aanstonds met zijn bloed rood kleurde.

Waarschijnlijk had hij een alarmsignaal in beweging willen brengen, misschien wel de zware deuren automatisch sluiten, of door die enkele beweging de politie waarschuwen, maar hij was er niet meer toe in staat, en vlug als apen, blijkbaar volgens een vooraf nauwkeurig beraamd plan, verspreidden de bandieten zich door de hal, waar ieder de taak die hem was aangewezen, snel en doeltreffend verrichtte.

De oude heer, die voor het loket « beleggingen » stond, had de grote onvoorzichtigheid begaan, na de eerste rauw uitgeschreeuwde aanmaning om de handen op te steken, een beweging naar zijn zak te maken en het volgende ogenblik zakte hij langzaam in elkaar, neerglijdend langs het zware marmer van de toonbank en daar lag hij nu, eveneens getroffen door een kogel, voorover op de vloer.

Het boertje was verstandiger en hief, heftig aan zijn pijp trekkend van de zenuwen, onmiddellijk zijn beide handen omhoog en bij iedere andere omstandigheid had men misschien moeten lachen om de gelaatsuitdrukking van de man en om zijn dwaas figuur, zoals hij daar stond met zijn groene parapluie als een zwaard boven zijn hoofd opgeheven.

Het jonge meisje stond, wit tot aan de lippen, voor het loket, totdat een ruw bevel ook haar dwong de handen op te steken.

Dit alles had zeker nog geen seconde geduurd, en reeds stonden er drie kerels op verschillende plaatsen voor het bronzen hek, staken de brownings door de spijlen en bevalen:

— Niemand mag weg! Wie een vin verroert krijgt de kogel!

De vierde man hield de boer en het meisje in bedwang en de twee anderen waren reeds, als echte acrobaten, over het bronzen hek heengewipt, dat dus te laag bleek, zoals reeds werd vermeld.

Zij moesten ter plaatse uitstekend bekend zijn, want zonder zich ook maar een seconde te bedenken, opende een van hen een van de reeds genoemde deuren, waarop de sleutel stak, teneinde zich een vrije en gemakkelijke aftocht te verzekeren, terwijl een tweede regelrecht afstapte op de brandkast, waarvan niemand de deur nog had durven dichtwerpen. De kerel had het geld dus, als het ware slechts voor het wegnemen, en hij deed dit met een vlugheid en tevens met een overleg, waaruit duidelijk bleek, dat deze bankrover op de hoogte was van het bankvak en wist waar hij het eerste de hand op moest leggen.

Hij graaide met zijn linkerhand alles uit de kast wat van zijn gading was, stopte het in een valies, dat de tweede man, die van het hek, thans geopend naast hem hield, en hanteerde met zijn rechter de geweldig grote browning.

Onbewegelijk stonden de drie bandieten, die in de hal waren gebleven, op hun post, slechts nu en dan vluchtig het hoofd omwendend, teneinde naar buiten te kijken, naar de auto, waar de chauffeur, schijnbaar onverschillig en met een hand in zijn zak gedompeld, met het ene been over het andere geslagen, en met de linkerarm op de auto leunend, stond te wachten, maar die inderdaad de omgeving scherp in het oog hield en klaar was om zo nodig het waarschuwingssein te geven, of iemand neer te schieten.

Na die ene minuut was alles reeds afgelopen en keerden de twee bandieten aan de andere kant van het hek van hun arbeid terug, die even grondig als doeltreffend was geweest.

Zij konden nu van de reeds geopende deur gebruik maken en zij slipten naar buiten, voegden zich bij hun makkers, draaiden zich toen alle zes tegelijkertijd om en snelden naar de deur.

Op dit oogenblik kreeg het oude boertje de rampzalige inval luid om hulp te gaan schreeuwen en met zijn regenscherm, zo hard hij maar kon, op de marmeren toonbank te gaan slaan.

Onder het lopen keerde een van de bandieten zich naar hem om en schoot de oude man lafhartig een kogel in het lichaam. Met een zachte kreet stortte de ongelukkige neer, bonzend met zijn hoofd op de vloer.

Het volgend oogenblik waren de zes bandieten reeds de stoep afgestormd, sprongen in de auto, waarvan de portieren waren blijven openstaan, en de laatste kon nog maar juist op de treeplank wippen, want reeds had de chauffeur zijn plaats achter 't stuurwiel hernomen en daar de motor niet was afgezet, kon de wagen onmiddellijk op de hoogste versnelling wegzijden, de hoek omzwaaien en langs de Dalmeny Road verdwijnen.

Zo groot was de schrik onder de dodelijk ontstelde bankbeambten geweest, dat zelfs toen de auto verdwenen was en niets meer gehoord kon worden, de meesten nog roerloos, in dezelfde houding bleven staan.

Toen echter brak er een verschrikkelijk kabaal los, dames gilden en vielen flauw, heren vloekten, men liep als waanzinnig door elkaar en elkander in de weg, ontrukte elkaar de telefoontoe- stellen, en begon om de politie te roepen.

Temidden van al die drukte hief de oude heer het hoofd van de marmeren vloer, keek eens rond, kwam op zijn knieën liggen, raapte zijn hoed op, zette die bedaard op zijn hoofd, stond toen helemaal overeind, stofte zijn kleren wat af en zei wijgerig:

— Ja, dat had evengoed raak kunnen zijn.

Het jonge meisje voor het loket « Coupons » gaf een kreet van verbazing, en riep angewonden:

— Bent u helemaal niet gewond, mijnheer?

— Neen, jongedame. Gelukkig niet. Maar u begrijpt, dat ik de heren bandieten tot een tweede schot geen gelegenheid wilde geven en mij daarom maar doodgehouden heb. De kogel is door mijn mouw gegaan, aan de binnenzijde wel te verstaan! Tussen mijn lichaam en mijn arm door!

— Bent u werkelijk niet gewond, mijnheer?

— Werkelijk niet. Helaas is het geheel anders gesteld met die twee arme mannen, die wel niet veel meer van het avontuur zullen kunnen navertellen.

Op die woorden nam de verwarring nog toe. Er werd om een arts getelefoneerd en tevens om de politie en om de bankdirecteur, die zijn kantoor in een afgezonderd deel van het grote, oude gebouw had en blijkbaar geheel onkundig was gebleven van het voorgevallene.

Een paar leden van het personeel liepen in hun krankzinnige opwinding luid schreeuwend de straat op, en toch duurde het nog vrij lang voor iemand hen daar hoorde, want de straat is breed, en er zijn, zoals gezegd, geen huizen aan de overkant, en de huizen aan dezelfde zijde worden bewoond door bedaarde, op zichzelf levende lieden, terwijl de huizen zelve zeer groot zijn.

Anderen bukten zich over de arme portier, die midden in het kruit geraakt was, en weer anderen bemoeiden zich met de oude boer, die een schot in de volle borst had gekregen en er zeer ernstig aan toe was.

In dit geval was er voor verwijten nog meer aanleiding, want de Midland Bank is toch wel zo modern, dat zij een goede alarminrichting heeft en dat, bijvoorbeeld, de hoofdkassier van zijn plaats, niet ver van een der loketten af, niet alleen het dichtstbijzijnde bureau van politie kan waarschuwen, dat er iets mis is, eenvoudig door een kleine hefboom over te halen, maar ook de deur van de brandkast langs elektrische weg kan sluiten.

Het was Lord William Aberdeen, de bejaarde klant, die zo slim gehandeld had, die het eerst de vraag stelde, temidden van de algemene verwarring, waarom de hoofdkassier van die hulpmiddelen geen gebruik had gemaakt.

Het antwoord was verrassend genoeg; hij had wel degelijk de beide hefboompjes overgehaald, maar zonder het minste resultaat!

— Dan is er natuurlijk aan de leiding geknoeid! zei Lord Aberdeen nadenkend. En dat moet dan geschied zijn vóór de bandieten hier kwamen binnenstormen, dat spreekt vanzelf. Zij moesten er rekening mee houden, dat hij, mijnheer de kassier, die hefboompjes reeds had kunnen overhalen, vóór zij u op de korrel hadden kunnen nemen. Nu dat wordt dan een zaak voor de politie!

De politie kwam dan ook en bevond al zeer spoedig, dat zij voor een zware taak gesteld zou zijn. Ten eerste waren de bandieten zwaar gemaskerd geweest, hun kleren hadden volstrekt niets bijzonders gehad en hun wapens waren de brownings geweest, die bij honderdduizenden over de gehele wereld in handen van misdadigers plegen te raken.

Men ondervroeg de burens natuurlijk en sommige voorbijgangers, die uit de verte getuigen waren geweest van het voorval, of althans het voorspel hadden gezien in de vorm van de snel aanrijdende auto, maar niemand kon een nummer opgeven en dat was heel begrijpelijk, want er was geen nummerbord geweest! Slechts één verklaarde, dat de auto een Morris was geweest en dat werd dadelijk tegengesproken door Lord William Aberdeen, die heel beslist zei:

— Het was geen Morris, het was een Essex. Daarentrent kan geen spoor van twijfel bestaan.

— Maar u lag op de grond, naar men ons gezegd heeft! zei de brigadier, die de eerste ondervraging leidde en u hield zich dood!

— Ik deed inderdaad zowel het een als het ander, brigadier, maar ik lag met mijn gelaat naar de deur gewend en mijn ogen waren niet helemaal dicht, dat verzeker ik u. Die hebben heel wat gezien. En je moet niet denken, dat iedere met een revolvershot gevelde mens de ogen sluit! Overtuig je door te kijken, naar die arme, oude conciërge! Zijn ogen staren zelfs wijdopen. Willen de heren, dat ik hier nog blijf?

— Dat niet, Mylord, maar wij zagen toch gaarne, dat u als getuige zoudt willen optreden, zodra de zaak eenmaal haar beslag heeft gekregen.

— Je bedoelt zodra de zaak voor de rechter komt? Dat zal heel lang kunnen duren, brigadier, zo het al ooit gebeurt! zei Lord Aberdeen schouderophalend, nam zijn acetatas onder de arm, verliet het bankgebouw en vond in de zijstraat zijn eigen auto wachten, met Brand achter het stuurwiel, die zelfs het schieten niet had gehoord en zeer verbaasd was over het verhaal, dat Raffles hem onder het wegrijden deed.

— Daar ben je dan gelukkig heelhuids afgekomen! zei Brand, de hand van Raffles grijpend. Hiermee is de zaak zeker gedaan?

— Hiermee begint ze pas, Charles! zei Raffles wraakzuchtig. Want ik zal die ellendelingen straffen, die niet kunnen stelen zonder te moorden!

— Dat zeg je wel, maar je weet niet eens wie zij zijn!

— Toch wel! Ik ken er twee. Ik ken het meisje voor het loket « Coupons », dat een half jaar geleden nog in Chicago woonde en ik weet dat er een man bij is, die onder zijn linkerschoen een extra dikke zool heeft, een zool voor een kreupele. Ik weet dat zo precies, omdat ik er met mijn neus vlak bij heb gelegen en ook met mijn ogen. Daarenboven heb ik, al is het uit de verte, het gelaat van de chauffeur tamelijk goed kunnen waarnemen. Om kort te gaan, Charles, de Midland Bank is een bank, die ook

mijn belangen beheerst sedert gisteren, toen jij zelf de brief schreef, waarin je aankondigde, dat Lord William Aberdeen een klein deel van zijn rekening-courant zou laten overschrijven op die bank. Lord Aberdeen plaatste hier, geen kwartier geleden, vijfduizend pond sterling, hetgeen zelfs nu nog een heel aardig bedrag is en Lord William Aberdeen, ik ben verplicht het je te zeggen, is niet

voornemens, dat alles ongedaan te laten maken door enige bloeddorstige schurken, die niet tegen moord op onschuldige lieden opzien, en zich door hen te laten bestelen! Je hebt het immers goed begrepen?

— Of ik het begrepen heb? Maar al te goed! antwoordde Charles Brand, de vriend en helper van John Raffles, neerslachtig.

HOOFDSTUK II.

EERSTE MAATREGELEN

De rit huiswaarts werd geruime tijd zwijgend voortgezet, tot Brand, tijdens een gedwongen halte voor een stopsein, eensklaps vroeg:

— Je zei zoeven iets van die vrouw voor het loket. Ze zou in Chicago gewoond hebben. Welk beroep oefende ze daar dan uit?

— Dat van diefjesmaat, Charles! antwoordde Raffles bedaard. Ze was een uitstekende helpster van een der felste tegenstanders van Moriarto, die trouwens reeds lang onder de grond ligt, met ongeveer elf kogelgaten in zijn lichaam. Dat heeft haar misschien een beetje afkerig gemaakte van Chicago en ze is hierheen gekomen, waar ze het misschien wat rustiger vindt en waar in elk geval de mitrailleur nog altijd een uiterst zeldzaam gebruikt argument is om tegenstanders te overtuigen.

— Maar als dat zo is, begon Brand levendig, dan moet ik je zeggen dat ik één ding volstrekt niet begrijp!

— En wat is dat dan?

— Als je daar zo zeker van was, waarom dan niet eenvoudig de politie, toen die kwam, op haar medeplichtigheid gewezen?

— Ten eerste, Charles, was « Blonde Jenny » bij de verschijning der politie reeds stilletjes weggeslopen, maar al was ze gebleven, dan ben ik er toch volstrekt niet zeker van, of ik de heren van het gezag wel op haar opmerkzaam zou hebben gemaakt! Om een reden, die mij maar niet helder wil worden, sleep jij te pas en te onpas de politie in mijn zaken!

— In jouw zaken? herhaalde Brand verrast. Pardon, maar het zijn toch wel een beetje de zaken van de Midland Bank?

— Natuurlijk. En als de politie er in zou slagen, de daders te ontdekken, maar in de eerste plaats het gestolen geld uit de brandkast, dan zou ik er zeker niet aan denken, daarbij een spaak

in het wiel te steken. Maar ik zie zeer goed kans, op mijn eigen houtje, het gestolene weer te achterhalen met nog een flink bedrag erbij, want zulke handige en stoutmoedige bandieten beschikken meestal over een groot kapitaal.

— En zou je dat gestolen bedrag in zijn geheel aan de directie der bank teruggeven? vroeg Brand, Raffles met een schuin oogje van terzij aanzien.

— Laten we zeggen na aftrek van een billijke courtage! De lieden, die daar hun geld beleggen, kunnen zeer goed iets missen! antwoordde Raffles koeltjes.

— Dat mag nu allemaal zo zijn, maar de politie kan dat alles evengoed oppakken!

— Ik ontken het niet en als zij er in slaagt, zeg ik: des te beter. Maar ik gevoel volstrekt niet de behoefte, haar daarbij behulpzaam te zijn. Het is mogelijk, dat zij, Blonde Jenny, wier signalement hier wel bekend gemaakt zal zijn, ontdekt, en door haar de medeplichtigen. Het tegendeel is echter ook denkbaar en daaraan houd ik mij maar! Dienovereenkomstig handel ik. Ha zo, eindelijk behaagt het onze bobby zijn lange armen neer te slaan, en ons de doortocht vrij te laten.

De weg was vrij druk en Raffles, die het stuurwiel had overgenomen, moest goed opletten; er werd dus niet meer gesproken over de zaak, totdat de wagen tenslotte stilhield in een vrij brede, maar zeer stille straat, die evenwijdig liep met de Cromwell Street, waarin het huis van Raffles gelegen was, een klein modern herenhuis, maar met een vrij grote tuin daarachter.

Aan die achterstraat waren, nog niet eens zo heel lang geleden, de koetshuizen gelegen van de houders van équipages, die in de Cromwell Street woonden. Maar daar de équipages en de paarden, helaas, zo goed als verdwenen zijn en een auto heel wat minder plaats inneemt, zijn die fraaie koetshuizen bijna overal gesloopt en vervangen door veel

kleinere garages, zodat de tuin weer zoveel groter werd, ofwel zijn zij afzonderlijk verhuurd als bergplaatsen of kleine fabriekjes.

Raffles had het eerste gedaan; het zeer grote stalgebouw, plaatsbiedend aan twintig paarden en acht koetsen, was omgebouwd tot een garage van drie of vier wagens, en daarboven bevond zich de woning van James Henderson, de chauffeur van Lord William Aberdeen.

Henderson had de komst van de auto reeds gehoord, want de garagedeur ging open en de reus kwam te voorschijn, in zijn overall en, zoals gewoonlijk, met een paar stukken gereedschap in de hand.

Hij moest wel zeer scherpe ogen hebben, want na een enkele blik op de wagen te hebben geworpen, zei hij, Raffles wat nauwkeuriger bekijkend:

— U had u wel wat mogen afstoffen, Mylord, veroorlooft u mij de opmerking. Het lijkt wel of u op de grond gelegen hebt.

— Dat heb ik ook, James, ik maakte delfstofkundige studies! Gaston zal mij wel eens onder handen nemen. Het heeft niets te beduiden. Zorg er voor, dat om half negen de blauwe limousine gereed is; wij zullen haar nodig hebben om naar het huis van Lady Muriel Drummond te rijden, mijnheer Brand en ik.

— Er zal voor gezorgd worden, Mylord. Rijdt Mylord vanmiddag niet uit?

— Neen, of het moest zijn in de kleine, donkergroene tweezitter.

Henderson nam de auto in ontvangst en Raffles en Brand gingen door de garage heen en dwars door de grote, uitmuntend onderhouden tuin naar het woonhuis.

Raffles zette zich onmiddellijk aan 't uitwerken van een veldtochtplan en Brand ging de rekeningen nazien van die zonderlingste aller avonturiers, die een boekhouding had, waarop menig fabrikant trots zou kunnen zijn.

Daarmee ging de middag heen; de avondbladen bevatten natuurlijk een uitvoerig verslag van de brutale bankroof in het Noorden der stad, maar niet het minste bericht, waaruit zou kunnen blijken, dat de politie reeds op een of ander spoor was.

Wel deed zij het verzoek aan « de jongedame, die aan het loket «Coupons» vertoefd had » enige inlichtingen te willen komen verstrekken.

Het was dus duidelijk, dat men nog volstrekt geen argwaan koesterde tegen deze cliente, die waarschijnlijk geheel overstuur was geraakt en weggehield, zodra het eerste gevaar geweken en de weg vrij was.

De beide vrienden lazen de desbetreffende berichten ieder voor zich, keken elkander aan en deden er verder het zwijgen toe.

Maar aan het strakke, bijna harde gezicht van Raffles, kon Brand duidelijk zien, dat zijn voornemen vaster was dan ooit, om zelf de zaak ter hand te gaan nemen.

De twee vrienden dineerden thuis en tamelijk eenvoudig, want de twee mannen verkeerden in de gelukkige omstandigheid, dat zij beiden over een voortreffelijke eetlust beschikten en de weelderigste spijzen evengoed konden verdragen als een schraal maal van koud vlees, kaas en wat vruchten.

Overigens kookte Henderson uitmuntend!

Met het zilveren vruchtenmesje in de hand, de blik gericht op de peer, die hij ging schillen, merkte Brand op:

— Heb je al een plan?

— Meer dan één! Ik denk dat Blonde Jenny ons het aanknopingspunt zal moeten leveren. En dat zal des te gemakkelijker gaan, nu zij moet geloven, dat de politie haar volstrekt niet verdenkt. Zij zal wel in het openbaar verschijnen en ze heeft een grote voorliefde voor wijken als Soho, waar we haar dus het eerst zullen gaan zoeken.

— Als het te lang duurt zullen de dieven al het geld hebben opgemaakt!

— Twintig duizend pond sterling? Dan zouden zij een leventje moeten lijden als Nero! Dan zouden zij parelen in azijn moeten oplossen en het mengsel opdrinken. Neen, daar ben ik niet bevreesd voor. Iets anders wilde ik je vragen, Charles, hoe staat het met de tunnel? Sedert een paar dagen heb ik er niet zelf naar kunnen omzien.

— Zij is zo goed als gereed. Alleen de laatste paar meters moeten nog worden afgewerkt. In ieder geval kun je reeds nu zonder gevaar, van hier tot aan je huis in de Victoria Street komen.

— Werkt de elektrische valdeur?

— Zij werkt uitmuntend! En als de electriciteit mocht falen, kunnen we haar ook neerlaten langs halfautomatische weg! Waarom vraag je het eigenlijk?

— Omdat men bij ondernemingen als deze nooit kan weten, hoe de tunnel nog eens van pas kan komen. Je zult natuurlijk hebben begrepen, dat we met uiterst gevaarlijke tegenstanders te doen krijgen.

— Dat weet ik en daarom gaf ik er een lief ding voor als de politie ons van die tegenstanders ontdeed, voor wij onze handen in een wespennest steken.

— En mijn vijfduizend pond, Charles? Reken je die voor niets? vroeg Raffles.

— Als de politie de bandieten ontdekt, dan zal het geld ook wel worden opgespoord!

— Dat is nu juist iets, waaraan ik sterk twijfel, Charles! zei Raffles hoofdschuddend.

— Dan zullen wij het evenmin vinden.

— Toch wel! En weet je waarom? Omdat er een vrouw in het spel is! Er zijn omstandigheden, waarin een vrouw onmogelijk kan zwijgen. En wij zullen van die omstandigheid gebruik maken. Het wordt tijd om ons te kleden, Charles.

— Ben jij erg gesteld op die soirée?

— Niet zo bijzonder.

— Op Lady Muriel dan?

— Een weinig meer! Zij is een belangwekkende vrouw en ik houd van haar sportiviteit, maar vooral van haar levensopvattingen. Dat is er althans een die een helder inzicht heeft in de noden dezer tijden. Men noemt haar wel eens het vrolijke weeuwte, en het is waar, dat zij levenslustig is, maar er is een fond van diepe levensernst in haar.

— Verliefd? vroeg Brand schertsend.

— In 's hemelsnaam, Charles, blijf mij van het lijf met die kinderachtige veronderstellingen! zei Raffles schouderophalend. Zij is een collega van mij, en meer niet. Soms twijfel ik wel eens of zij kan weten, wie en wat ik ben. Zij heeft menigmaal zulk een eigenaardige wijze om mij aan te kijken.

— Dat zal zijn oorzaak wel hebben! gromde Brand. Maar ik noem ze niet. Intussen, de bezoeken, die je daar menigmaal brengt...

— Gelden in de eerste plaats haar onvergelykelijke verzameling, Charles! viel Raffles hem in de rede. Zulk een keurcollectie van de prachtigste bibelots ziet men maar zelden, zelfs niet in musea. Die collectie vormt een van haar hartstochten, en de andere is de jacht.

— Op mannen?

— Charles, je bent onuitstaanbaar! Treuzel niet met die peer, maar laten wij ons haasten.

Raffles verdween in de richting van zijn slaapkamer, om zich te gaan kleden voor de soiree in het prachtige, oude paleisje van Lady Muriel Drummond, de schatrijke, nog zeer aantrekkelijke weduwe, met haar prachtige, bijna niet naar waarde te schatten collectie juwelen.

Een uur daarna zaten de twee mannen in de blauwe limousine, op weg naar Groevenor Road. Henderson, in een keurige livree gestoken, bestuurde de wagen en bracht hen met een sierlijke zwaai door het hoge, vergulde hek tot precies

voor het bordes van het fraaie herenhuis, uit de tijd van de rampzalige Karel I.

Op het eerste schellen opende de huis-knecht de deur en de beide vrienden traden de zeer ruime hal binnen, die reeds een voorproefje gaf van de verzamelpassie der rijke weduwe, want overal stonden en hingen schone en zeldzame kunstvoorwerpen uit een grijs verleden.

Er kwam een bediende toelopen, die Raffles en Brand ontdeed van hun overjassen.

Aan de rechterwand hing een zeer grote, prachtig geslepen spiegel van Venetiaans maaksel, en in die spiegel zag Brand bij toeval het gelaat van Raffles, die heel langzaam zijn das nog eens goed strikte en die een sturende uitdrukking in de ogen had, die zelfde vreemde, stekende uitdrukking, die er in te lezen was als de Grote Avonturier zich onledig hield met een spannend onderzoek, met de oplossing of met de ontwarring van een raadsel.

Het duurde maar heel kort en toen lag er weer die beminnelijke, hoofdse trek op van de bezoeker, die aanstonds zijn gastvrouw zal begroeten.

Maar Brand had iets gemerkt en terwijl zij samen de brede trap bestegen naar de zeer ruime gaanderij, die van links naar rechts de gehele vestibule overspande, en waar de rijzige, bejaarde butler stond te wachten, vroeg hij zacht:

— Waarom keek je zo vreemd?

— Keek ik vreemd? Een afkeuring voor mij!

— Nu, beantwoordt mijn vraag. Waar keek je naar?

— Ik keek naar de bediende, Charles. Ik heb hem hier nooit tevoren gezien.

— Wat was er voor bijzonders aan hem?

— Helemaal niets! Ik keek dan ook minder naar hem, dan wel naar zijn linkerschoen!

HOOFDSTUK III.

DE MAN MET DE DUBBELE ZOOL

Vóór Brand nog tijd had te bekomen van zijn verbazing over deze zonderlinge uitlating, trad de gastvrouw reeds uit een open deur de beide bezoekers tegemoet en verwelkomde hen hartelijk.

Zij was een vrouw, die naar de veertig liep, maar dat zou alleen haar geboortebewijs hebben kunnen verraden, want zij zag er zeker niet ouder uit dan ten hoogste dertig, en dat schreef zij zelve in de eerste plaats toe aan haar geregelde levenswijze en haar sportbeoefening, die, zonder in excessen te vervallen, haar lichaam lenig, slank en jong hield.

Haar donkere ogen schitterden van levenslust en haar gelaat behoefde waarlijk geen hulpmiddelen om aantrekkelijk te zijn, vol van die charme, die alleen gezondheid en, naar men zegt, een goed geweten verschaffen!

Raffles had reeds zijn hoffelijke, altijd enigszins koele buiging gemaakt en had met zijn lippen even de hand aangeraakt van zijn gastvrouw, toen deze reeds opgewonden uitriep:

— Mylord, als gij wist hoe zeer ik naar uw komst verlangd heb!

— Dat is heel vleierend voor mij, Mylady.

— Ik heb naar uw komst als oudheidkenner verlangd, Mylord, voegde de gravin er ondeugend aan toe.

— Hebt u een nieuw stuk voor uw verzameling weten te veroveren? hernam Raffles.

— Een juweeltje! Ik ben er dolblij mee. Het heeft me buitengewoon veel moeite gekost om het in handen te krijgen. De prijs durf ik bijna niet noemen; ik ken uw beginselen en gij zoudt mij verwijten doen. Willen de heren heiden meegaan? Er zijn nog niet veel gasten!

— Dat wil zeggen, dat wij te vroeg zijn? zei Raffles, haar vragend aanzijnde.

— U weet wel, dat u nooit te vroeg kunt komen. Ik zou uren kunnen luisteren naar uw geleerde uiteenzettingen, vervolgde de gravin.

En reeds had zij Raffles onder de arm gevat en bracht hem, de brede gaanderij volgend, naar een vrij ruim vertrek, gelegen aan de overzijde van de vestibule en dat als een soort musea was ingericht, maar dan een, waar men tevens kon uitrusten, wat babbelen en desnoods de thee gebruiken, want er stonden tal van gemakkelijke zitmeubelen, er bevond zich een divan, er was een zeer fraai, op wielen geplaatst meubel, dat men een theewagen noemt, maar rondom de muren en ook op enige rijen, die tot bijna aan het midden van het vertrek liepen en daar ruimte lieten voor de zoeven genoemde meubelen, waren de vitrines geplaatst, die de kostbare verzameling van de gravin bevatten, waarvan de waarde op niet minder dan ruim een half millioen pond sterling werd geschat.

Al die vitrines waren van gepolitoerd mahonihout en gelijkvormig, maar een

ervan maakte een uitzondering, want die was geheel uit staal gemaakt, en kon met een stalen rolschuif worden afgesloten. Overigens had zij dezelfde vorm als de andere, op zware poten geplaatste vitrines, welke Lady Muriel bezat en die zij deels geërfd had van haar echtgenoot, zelf een hartstochtelijk verzamelaar, maar voor het grootste deel tijdens hare lange reizen had aangeschaft.

De kamer bezat twee deuren, een die uitkwam op de gaanderij en een tweede, recht daar tegenover, die toegang gaf tot het boudoir van de gravin, door een kunstenaar van naam ingericht en gemeubeld.

Teneinde alle voorwerpen op zijn voordeligst te kunnen verlichten, had de gravin eenvoudig de vertrekken, twee in getal, die zich boven deze museumzaal bevonden, laten wegbreken en een glazen lantaarn laten aanbrengen, niet heel veel kleiner dan het plafond, waarvan de vervaardiging een vrij moeilijk ingenieurswerk was geweest en een burgermansfortuin had gekost.

Overdag dus stroomde het licht, zelfs op donkere dagen, overvloedig binnen door al dat glas, en 's avonds zorgden tal van lampen met indirect licht voor een verlichting, die niets te wensen overliet en de toeschouwer in staat stelde alle voorwerpen goed te kunnen bezichtigen.

Lady Muriel had onmiddellijk een schakelaar omgedraaid, overal straalde nu het melkwitte kunstlicht en zij trok Raffles haastig met zich mee naar de stalen vitrine, ongeveer in het midden van een der langste wanden, en waarvan de schuif was opgeslagen.

Op een ondergrond van zwart fluweel lagen daar een aantal voorwerpen, die Raffles al kende.

Thans echter werd zijn blik dadelijk getroffen door iets nieuws, een uiterst fraai bewerkt kistje van goud en email, een miniatuurkoffer, met een gewelfd deksel, zoals ze gebruikt werden in het midden van de zestiende eeuw. Muriel

schoof de glazen plaat terug, die de kunstvoorwerpen moest beschermen tegen stof en beschadiging, nam heel voorzichtig het gouden kistje op en vroeg glimlachend:

— Kunt u me zeggen, Mylord, wat dit is? Gij moogt het in de handen nemen en nauwkeurig bekijken.

Raffles nam het kunstvoorwerp aan, opende het deksel, bekeek de binnenzijde, die volmaakt glad was afgewerkt, bezag ook de onderzijde, tuurde naar de ingewikkelde, zeer kunstige versieringen aan de vier hoeken en zei toen, op zijn beurt glimlachend:

— U hebt daar beslag weten te leggen op een buitengewoon zeldzaam voorwerp, Mylady, dat niet alleen zeer fraai, maar als historisch document bijna onovertreffbaar is. Vergis ik mij niet sterk, dan heb ik hier in handen het gouden juwelenkistje, dat de Italiaanse kunstenaar Cellini op verzoek van Hendrik IV voor Cathérine de Medicus heeft gesmeed.

De gravin liet een zachte kreet van bewondering horen en riep uit:

— Uw kennis grenst aan het fabelachtige. Hoe kunt u dat toch in 's hemelsnaam zo snel weten? Voor zover mij bekend is, werd er van dit kistje nimmer een foto of tekening gemaakt. Het is ook niet te vinden in de beroemde catalogus van de vroegste kunstwerken van Cellini, waartoe ook dit kistje moet hebben behoord.

— En toch is het afgebeeld, Mylady! zei Raffles met een glimlach. Het is te zien op het schilderij, dat Tintoretto vervaardigd heeft van de vorstin, die misschien veeleer berucht dan beroemd is geweest in de geschiedenis. Het is geplaatst op de tafel rechts op de voorgrond, slechts ten halve zichtbaar en het staat op een lap groen fluweel. Dat is één. Dan is hier de bijzondere makelij en vooral de versiering, die zeer duidelijk de hand van Cellini verraadt. Zie maar eens naar deze druiventrossen en deze incengestrengeelde koorden van

goud, die ontegenzeggelijk sprekend gelijken op die, welke het gouden zoutvat versieren, dat Cellini voor Frans I heeft vervaardigd. Dat is twee. En ten derde, Cellini tekende bijna al zijn kunstwerken met een letter, meestentijds verborgen in een van de versieringsmotieven. Hier is de C! Daar, dichtbij die hoek. U ziet dus wel, dat er werkelijk niet zoveel doorzicht voor nodig was, om dit stuk te herkennen. Ik wens u met het bezit, geluk, Mylady! U hebt hier iets verworven, dat u door menig museum in Italië heftig benijd zal worden.

— Geloof u dat het echt is? vroeg de gravin, met iets van onrust en vrees in haar stem.

— Daaraan kan geen ogenblik getwijfeld worden, dunkt mij. Dat het goud is, staat vast en falsificaties pleegt men meestal niet zo kostbaar uit te voeren. Intussen, het is waar, dat de waarde van dit stuk nauwelijks te bepalen valt, en het goud heeft helaas veel van zijn oorspronkelijke waarde verloren. Maar stel u gerust, het stuk is echt, ik sta er voor in. Is het een geheim, op welke wijze u het hebt weten te verwerven?

— Volstrekt niet! Een van mijn agenten kocht het op Sicilië uit de nalatenschap van een oude zonderling, die zonder familie na te laten, stierf en in diens kelders een hele verzameling kostbaarheden ontdekte. Hij zegt, dat hij er vijftigduizend francs voor heeft betaald.

Raffles hief met een ruk het hoofd op en herhaalde verbaasd:

— Vijftigduizend? Maar dat is een spotprijs! Dat is lachwekkend! Het is op zijn minst vijf millioen francs waard! En dan taxeer ik het nog laag!

Lady Muriel had een vuurrode bloos op de wangen gekregen.

Haar lippen trilden en haar ogen glansden. In haar was even iets te zien gekomen, van hetgeen in bijna iedere vrouw woont, de begeerte om iets zeer kostbaars voor weinig geld in handen te krijgen.

— Geloof u het in ernst, Mylord? vroeg zij, even haar fijne hand op zijn arm leggend.

— In volle ernst! Iedere kunstkenner zou u ook trouwens hetzelfde zeggen en ik kan u slechts gelukwensen met zulk een ijverige en vooral eerlijke agent. Hij had evengoed als koopsom vijfhonderd duizend francs kunnen opgeven, en dan had u er nog een koopje aan gehad. Het is werkelijk lachwekkend.

Op dat ogenblik gleed er een gedaante snel langs de deur, die op de vestibule uitkwam en toen Raffles, altijd op zijn qui vive, altijd op alles voorbereid, vlug het hoofd ophief, zag hij een bediende in de richting van de trap verdwijnen.

Hij zette langzaam het prachtige kunstvoorwerp weer op zijn plaats, trok er de schuif van glas overheen en vroeg, zonder op te kijken van het gouden kistje:

— Ik behoef u zeker niet te vragen of al deze kunstschaten wel goed bewaakt zijn?

— Zo goed als het maar kan, Mylord! De deur naar de vestibule is van het allerzwaarste hout en wordt iedere avond gesloten door de butler, die mij de sleutel komt brengen. Heel dikwijls doe ik het echter ook zelf. De andere deur komt uit in mijn boudoir, en dat vertrek heeft nog slechts een tweede deur uitkomend in mijn slaapkamer, en ik verzeker u, dat daar niemand binnenkomt, tenzij ik er speciaal verlof toegeef.

— Er is nog wel een andere manier om hier binnen te komen, Mylady, door het glazen dak! meende Raffles.

— Ik zou de dief willen zien, die het waagde! Dat glas is betrekkelijk dun, de platen zijn groot en zelfs een kind zou er de voet niet op kunnen zetten, zonder er onmiddellijk door heen te zakken. Daarenboven, het breken van een enkele ruit zou dadelijk een alarmsignaal doen overgaan, dat niet alleen in mijn kamer, maar ook in de pantry van mijn butler uitkomt.

— En die butler is natuurlijk volkomen betrouwbaar?

— O! zei de Gravin. Het was maar één enkel woord, maar de wijze waarop zij het uitriep en het verwerpend gebaar, spraken boekdelen.

Raffles wist overigens zeer goed, dat de oude Barness reeds vijf en zestig jaar was en er daarvan acht en dertig had doorgebracht in de dienst, eerst van de ouders van Lady Muriel, vervolgens in die van haar man en tenslotte in die van haar.

De brave, oude, gemoedelijke dikzak te verdenken, het zou zelfs geen ogenblik in haar zijn opgekomen, en de gedachte alleen zou haar het schaamterood naar de wangen hebben gedreven.

— Pardon, als ik nog even aandrings, de waarde van uw collectie verdient het, geldt hetzelfde voor al uw andere bedienden?

— Zij zijn reeds zeer lang in mijn dienst en volstrekt betrouwbaar.

— Maar ik meen toch een nieuw gezicht te hebben gezien, daar beneden in de vestibule.

— Dat is waar, Turner is pas sedert een week in mijn dienst. Hem zult u wel bedoelen. Hij had uitmuntende getuigschriften en daarenboven heeft hij niets op deze verdieping te maken. Barness zou zelfs niet toestaan, dat hij in de buurt van de collectie kwam. Die waakt er over als de Draak over de Schat der Nevelingen! Ja, ik geloof dat hij er nog heel wat bezorgder voor is, dan ik zelf.

Raffles gaf geen antwoord. Hij keek toe hoe Lady Muriel het stalen rolluikje over het glas heentrok, totdat de sluiting met een hard, metalen geluid pakte, waarna hij nog vluchtig naar de andere, hem wel bekende vitrines keek, totdat hij tenslotte met Brand en zijn gastvrouw het vertrek verliet, waarvan laatstgenoemde de deur zorgvuldig sloot.

Lady Muriel moest zich haasten, want plotseling waren de gasten komen toestromen, die voorlopig begroet werden

door een soort gezelschapsdame, die Lady Muriel er op nahield, meer om te voldoen aan de eisen van de wereld, waarin zij leefde, dan omdat zij er behoefte aan had, en die een veel oudere nicht van haar was, een statige, altijd in het zwart geklede dame, die sneeuw wit haar had en weinig sprak.

— Verontschuldigd mij, Mylord, ik zal mij nu aan mijn gasten moeten wijden, maar ik reken op u voor het souper! Gij en mijnheer Brand blijven toch immers?

— Zij noemt mij ook! Maar zoals de circusdirecteur de vlo noemt, die op de rug van een olifant zit, bromde Brand voor zich heen. Als ik nu rechtsomkeer maakte, zou ze het niet eens merken.

— Maar ik zou u natuurlijk niet gaarne vasthouden, als gij elders verwacht wordt! voegde Lady Muriel er aan toe, en Brand vloekte.

— Het schijnt de avond te zijn, waarop ik onmiddellijk mijn meningen weer moet inslikken, nadat ze nauwelijks gewuit zijn. Het is jammer. Lieve hemel, wat een bekende gezichten van grootheden en wat een zonderling allegaartje.

Inderdaad heerste in de ruime ontvangzaal die opgewekte drukte, die meestal juist het gevolg is van het samenbrengen van lieden, die op een verschillende trap van de maatschappelijke ladder staan, of wier beroepen en levensopvattingen hemelsbreed uiteenwijken.

Raffles echter liet al heel spoedig deze mensen aan zichzelf over en glipte na een kwartier de feestzaal uit.

Iemand die het niet zag, kon van zijn aanwezigheid volstrekt geen kennis dragen, want horen deed men hem in het geheel niet. Als Raffles wilde, dan maakten zijn voestappen minder geluid dan die van een kat. En ditmaal scheen hij dat zeer speciaal te willen.

In de gangen brandde overal wel licht, maar het was wat schemerachtig hier en daar. Raffles kende het oude huis door en door, minstens even goed als het zijne, want hij had er alle hoekjes

van leren kennen en bewonderen, met zijn prachtige trappen, zijn elkenhouten schotten, zijn gobelins, zijn wandschilderingen en plafondversieringen, zijn zenderlinge, onvermoeide binnenplaatsjes en zijn restanten van geweldige, niet langer gebruikte wijnkelders. Ondanks het aanbrenge van liften hier en daar en andere moderne gemakken, was van het oude aspect nog veel bewaard gebleven.

Raffles liep naar de achterzijde van het grote huis, waar zich de dienstvertrekken bevonden en waar dus ook steeds, onder toezicht van de butler, de bedienden uittrokken met hun verversingen, cakes, vruchten, flessen port, glazen en schalen.

Een paar malen sloop Brand daar onhoorbaar een deur binnen, liet die op een kier staan en keek wie er voorbij ging.

Hij herkende de roodharige groom, de witharige huisknecht en tenslotte zag hij de man met de dubbele zool...

Hij droeg een groot blad, met ledige glazen, waarschijnlijk bestemd voor de zware dientafel, die stond in een van de nevenvertrekken, waar de butler zijn helper had geplaatst, de oude kamerbediende Joseph, die ook al ver over de zestig was evenals hij, en die door zijn meesteres niet was ontslagen, ofschoon hij meer speciaal in dienst van haar echtgenoot was geweest.

Raffles wachtte heel geduldig tot de man weer terugkwam. Hij droeg nu alleen maar het blad. Zijn gang had maar weinig te lijden van zijn kreupelheid, die bijna volkomen werd opgeheven door het aanbrenge van die zeer dikke zool onder zijn linkerschoen.

Vanuit zijn duister hoekje keek Raffles een ogenblik slechts in het gezicht van de man.

Het was scherp getekend, met diepe groeven langs de neus, met een laag, benig voorhoofd, en enigszins uitstekende jukbeenderen, maar over het geheel

genomen was het geen onaangenaam gezicht, het had alleen iets Aziatisch, ofschoon de man ogen van een eigenaardige blauwgrijze kleur had.

Nu was hij voorbij en Raffles mompelde voor zich heen:

— Zou ik mij nu vergissen? Kan het toeval hier de hand in het spel hebben? Er zijn natuurlijk meer mensen met een been, dat een weinig te kort is en zijn gelaat heb ik in de bank helaas niet kunnen zien. Maar dat hij het was, die daar beneden in de vestibule haastig naar de gang liep, daarop durf ik wel zweren. En toch had hij er niets te maken en was het verblijf hem daar zelfs verboden. Zou hij hebben staan luisteren? Ik moet er het mijne van hebben.

Raffles verliet zijn schuilplaats en volgde de man met de dubbele zool op enige afstand.

Bij de bovenste trede van een diensttrap staande, een waar juweeltje van trappouwkunst, kon hij juist in de verlichte keuken zien, en ook de deur van het dienstvertrek daarnaast, waar het personeel zich meestal pleegt op te houden, in zijn vrije ogenblikken.

Raffles zag hoe de man dat vertrek, waar zich niemand bevond, binnenging, een kapstok nam, een bouffante omsloeg, het vertrek weer uitging, even links en rechts keek en toen uit het gezicht verdween, blijkbaar zijn best doende, zijn schreden te dempen.

Onmiddellijk volgde Raffles hem.

Hij wist dat de man een gangetje was ingegaan, dat nergens anders kon uitkomen dan op de glasdeur, die toegang gaf tot een van de eigenaardige, zelden gebruikte binnenplaatsjes, waarvan reeds gewaagd werd, en die alleen maar dienden om sommige vertrekken licht te kunnen verschaffen.

Raffles schoof op zijn beurt de smalle gang in en kwam nog juist op tijd om te zien hoe de deur door een onzichtbare hand voorzichtig werd dichtgeduwd, van de kant van de binnenplaats af terwijl

hij duidelijk zag hoe de gedaante van de man met de bolhoed zich aftekende tegen de gewitte muur van het binnenplaatsje.

Raffles herinnerde zich, dat er aan de overkant, schuin in de hoek, een tweede deur was, en vandaar kon men door een smal, meestal zeer duister gangetje een zijdeur van het grote huis bereiken, in een van de vleugels, uitkomend in een steeg, waar nimmer enig verkeer was. Feitelijk behoorde die steeg dan ook bij het huis en de eigenares zou zelfs het recht hebben, dit met een hek of een poort af te sluiten, of zelfs met een blinde muur, als ze dat verkoos.

De gedaante van de man verdween uit het oog. Hij begaf zich dus klaarblijkelijk naar de andere deur.

Raffles sloop naar voren en keek, diep neergehurkt, door de ruit.

De man met de dubbele zool was niet meer alleen! Daar bij de tweede deur stond iemand, een vrouw!

Hunne gedaanten waren nauwelijks zichtbaar en Raffles kon de vrouw niet herkennen, maar hij meende wel haar gedaante reeds eerder te hebben gezien, en pas kort geleden.

De Grote Avonturier had er heel wat voor gegeven, als hij had kunnen horen wat die twee bespraken. Maar althans was hem een andere voldoening voorbehouden, want de vrouw stak een sigaret aan, met behulp van een aansteker, en ofschoon de man met de dubbele zool driftig het vlammetje uitblies, een kort oogenblik had het toch haar gelaat duidelijk beschenen.

De vrouw was Blonde Jenny, de dievenmeid uit Chicago, de medeplichtige bij de bankroof.

HOOFDSTUK IV.

« BLONDE JENNY » TREEDT OP

Raffles naderde de deur met haar glazen ruiten, zo dicht als hij maar durfde, maar hij begreep, dat hij toch onmogelijk die deur zou kunnen openen en zou kunnen toeluisteren, zonder dat de man met de dubbele sool hem onmiddellijk zou zien en horen.

Nog minder kon er sprake van zijn, die geheel verlaten binnenplaats over te steken, teneinde iets van het gesprek op te vangen, dat natuurlijk op fluisterende toon zou worden gevoerd.

Raffles maakte dus zo snel hij kon, dat hij weer naar de meer bewoonde gedeelten van het huis kwam, schreef haastig een briefje voor Brand, in een taal, die niemand kon begrijpen dan de jongeman zelf, en liet hem dat, goed gesloten, door de butler bezorgen, terwijl hij zelf zich haastte en zich bij de gastvrouw excuseerde, onder voorwendsel, dat een telefonische boodschap hem plotseling had weggeroepen. Hij hoopte echter, zo verklaarde hij, nog voor het souper terug te zullen zijn.

Nadat hij zich in de vestiaire snel jas en hoed had laten geven, begaf hij zich naar buiten, zette zijn kraag op, om het witte plastron van zijn overhemd zoveel mogelijk te verbergen, en ging toen de zijstraat in, beter gezegd, steeg, waarvan reeds sprake was.

Hij kwam juist bijtijds. Het gesprek tussen de man en de vrouw had zeker niet langer dan tien minuten geduurd, want hij had zich nauwelijks opgesteld in de diepe schaduw van een steunbeer,

die hem bijna geheel verborg, toen het zeer zachte knarsen klonk van een slot, hetwelk het openen van de deur in de zijmuur van het grote, oude herenhuis aankondigde.

Een ogenblikje daarna stapte een vrouw uit die deur de steeg in, overtuigde zich, door links en rechts te kijken, dat zij alleen was en onbespied, sloot de deur en begon met haastige schreden de steeg uit te lopen, in de richting van de straat, die evenwijdig liep met Grosvenor Road. En dat was een gelukkige omstandigheid, anders had de vrouw Raffles in die steeg, die door een lantaarn verlicht werd, hoogst waarschijnlijk opgemerkt.

Raffles begon haar te volgen, zorgdragend, zijn eigen stappen zoveel mogelijk te dempen.

Hij vond Blonde Jenny weer terug op de hoek van de straat, waar zij een kort ogenblik weifelde en vervolgens een taxi wenkte.

Dit is altijd een van de lastige ogenblikken voor een achtervolger, want niet steeds is er een tweede dergelijk voertuig in de nabijheid en Raffles moest in dit geval zelfs een onbeleefdheid begaan tegenover een dame, die op het punt stond in zulk een taxi te stappen, toen Raffles haar hoffelijk maar vastberaden terzij schoof en tot de chauffeur de magische woorden sprak:

— Die taxi daar volgen en een flinke fooi voor je, als je haar in het oog houdt!

Chauffeurs hebben gewoonlijk buitengewoon scherpe ogen, verder veel mensenkennis en ook verstand van dure kleren. Een enkele blik was voor de man voldoende, hem te doen inzien, dat dit vrachtje, althans in materieel opzicht, verre te verkiezen was boven de terzijde geschoven dame, en zo kreeg Raffles dus de voorkeur en reed een ogenblik daarna achter de wagen aan, die Blonde Jenny met zich meevoerde.

Voorlopig kreeg hij tijd in overvloed om na te denken over het doel van de geheimzinnige komst van Blonde Jenny daar in het huis van Lady Muriel.

Dat er iets beraamd werd, dat er een misdaad op touw werd gezet, kon geen ogenblik betwijfeld worden. Maar wat waren de schelmen van zins?

De man met de dubbele zool was natuurlijk binnengedrongen met vervalste getuigschriften.

Hiermee had de schurk, die zich Turner noemde, natuurlijk een bepaald doel. En dat doel kon niet anders dan misdadig zijn. Nu wist Raffles zeer goed, en anderen konden het ook weten, dat de Lady Drummond inderdaad zeer rijk was, maar hoogstzelden contant geld in huis had, dat de moeite van een inbraak of een diefstal kon lonen.

Al haar geldelijk bezit was vastgelegd op verscheidene banken, toevalligterwijs ook voor een deel op de Midland Bank, waar diezelfde ochtend de brutale, bloedige roofoverval had plaats gehad.

Hoe de man, die toch twee weken in dienst was van de gravin, die ochtend had deel kunnen nemen aan de roof, leek op het eerste gezicht onbegrijpelijk, maar het werd verklaarbaar, als men bedacht, dat Turner zeer goed een vrije dag had kunnen hebben en dat daarenboven een kostelijk alibi voor hem gelegen was juist in het feit, dat hij bediende was bij Lady Muriel Drummond. Inderdaad wie zou op het denkbeeld komen, dat een bediende uit dat rijke, deftige huis, identiek zou kunnen zijn met

een der deelnemers, misschien wel de aanvoerder van een moorddadige roofoverval.

Op het geld in huis kon het niet gemunt zijn. Maar er was iets anders, buitengewoon kostbaars in het huis van Lady Muriel en dat was haar onvergefelijke collectie zeldzame sieraden. In Engeland zou veel er van onmogelijk van de hand kunnen worden gedaan, maar des te gemakkelijker in Amerika, zelfs nu, want het mag als bekend worden verondersteld, dat de schatrijke Yankee zich bitter weinig bekommerd over de herkomst van zijn kunstwerken, mits hij maar zeker is, dat zijn medeburgers hem om dat bezit zullen benijden.

Wellicht verklaarde dit de overkomst van Blonde Yenny, die wel het beste kon weten, langs welke draden gestolen voorwerpen van waarde hun weg vonden naar de schatrijke afnemers daar-ginds, aan de andere kant van de grote vijver.

Toen dacht Raffles aan de beveiliging van die onwaardeerbare kunstschaten.

Mocht men deze afdoende noemen? Raffles zelf antwoordde daarop met een volmondig neen, maar hij wist dan ook van zichzelf, dat hij een volleerd vakman was en over middelen beschikte, die de gemiddelde inbreker zelfs niet bekend zijn. Toch, een man die zo sluw bleek te zijn als Turner, zou wel kans zien, ondanks de aangebrachte afweermiddelen toegang te krijgen tot de zaal met vitrines, en zelfs om de stalen kast te openen, die de zeldzaamste kostbaarheden bevatte.

En inderdaad, iets anders kon dat geheimzinnige bezoek van Blonde Jenny niet beoogd hebben.

Het is maar goed, dat Brand dit alles nog niet nauwkeurig weet; hij zou onvermijdelijk weer met zijn eeuwige politiehulp komen aandragen! mompelde Raffles voor zich heen, en ik herhaal, dat de politie misschien de dieven, maar heel zeker niet de buit zouden weten te achterhalen.

Nu en dan wierp Raffles een blik door de voorruit en tot zijn blijdschap bemerkte hij, dat hij een handige chauffeur had getroffen. De man wist de voor hen uitrijdende taxi te volgen, zonder zelf te ver in het oog te lopen. Trouwens, Blonde Jenny scheen geen seconde te geloven, dat men haar had kunnen zien, want toen zij tenslotte uitstapte, keek zij links noch rechts, betaalde de chauffeur en liep een niet al te helder verlichte zijstraat in, ergens in het Oosten van de stad, niet ver van de havenwijk.

Raffles deed desgelijks, schonk de chauffeur een fooi, die hem deed grijnsen en de Londense taxichauffeur grijnst niet zo heel vlug!

Hij ging toen verder te voet achter Blonde Jenny aan, die hem nu niet meer kon ontsnappen. Het enige waarvoor hij beducht was, was zijn kleding, die hier wel enigszins misstond.

Indien hij zijn hoge hoed gedragen had, zou hij hier zelfs geen tien stappen hebben kunnen doen, zonder te zijn nageschreeuwd. Gelukkig echter was dit hoofddekseel van het claue-model en bevond zich in zijn zeer ruime binnenzak, waaruit hij het eenvoudige „slappe vilt-hoedje had gehaald, dat nu zijn hoofd dekte. Blevens nog zijn lakschoenen en zijn zwarte pantalon, maar het was hier gelukkig nogal donker en hij had geen last van al te grote belangstelling.

Hij volgde de vrouw op het andere trottoir blijvend, daar hij wist, dat deze methode het meest succes heeft, als het wild plotseling het een of ander huis binnengaat.

Ook nu leverde zij succes op. De vrouw was plotseling een huis binnengegaan dat zeker maar zelden gesloten was en dat zich naast een armelijke drogisterij bevond, in welker etalage zich een enkel schraal gaspitje bevond, brandend in een melkglazen bol.

Raffles zou deze winkel niet eens gezien hebben, als hij op hetzelfde trottoir was blijven lopen. Nu echter stak

hij haastig over, en daar de deur ook hem doorgang verleende, bevond hij zich nu in hetzelfde huis als de vrouw, die hij zo hardnekkig ruim een half uur lang achtervolgd had.

— Zodra de zaken zich wat hebben uitgebreid, mag de vennootschap wel naar een nieuw huis uitzien, dit krot stinkt erbarmelijk! bromde Raffles voor zich heen.

Nu echter dacht hij aan andere dingen.

Hij dacht alleen maar aan het kraken van de smalle trap boven zijn hoofd en aan de vloeken die Blonde Jenny uitstootte en die eigenlijk meer bij een dronken kadewerker dan bij een mooie, jonge vrouw pasten.

Eindelijk hield het kraken, zowel als het vloeken op, de duisternis werd even doorbroken door een kort, rossig schijnsel, cirkelvormig als van een zaklamp, en een schorrig stem vroeg gedempt:

— Jij daar, Jenny? Kom er in!

Blonde Jenny antwoordde iets onverstaanbaars. Een deur viel dicht, toen was het stil.

Raffles sloop verder een stikdonkere trap op, zich vasthoudend aan het vet-tige touw, dat bij wijze van leuning langs de muur was gespannen.

En hij bedacht hoe gemakkelijk het voor iemand zou zijn, een lastige tegenstander daar op die smalle, nachtdonkere trap overhoop te steken, zonder dat iemand het zou zien.

Maar hij ontmoette niemand, hij bereikte een morsig, heel flauw verlicht portaal, waarop twee deuren uitkwamen en toen stond hij ademloos even te luis-teren.

Hij vernam echter alleen 'n dof stemmengenons en zijn ongeduld om iets te horen bracht hem ertoe, aan de kruk te draaien van de tweede deur, in de hoop dat hij aldus in een aangrenzend vertrek zou kunnen komen.

Onmiddellijk hielden de stemmen op, hij hoorde schreden en de eerste deur werd geopend.

Maar reeds had Raffles zich onhoorbaar en bliksemsnel in de verste hoek van het smerige gangetje neergeworpen, juist onder het smalle raam, waardoor het weinige licht binnendrong, dat het portaal verlichtte.

Zoals hij daar nu lag, kon hij hoogstens gelijken op een baal wasgoed, een zak aardappelen of iets dergelijks. Maar hij lag toch zo, dat zijn lichaam bij de eerste dreiging van gevaar, kon opveren en zich tot tegenweer stellen.

Hij kon onduidelijk zien hoe een manngestalte over de rand van de trap heenboog, hij hoorde een gemompelde vloek, toen verdween de gedaante en de deur ging weer dicht.

— Ze zijn wantrouwend! Zo zal het niet gaan! mompelde Raffles. Laat eens zien wat dit raam oplevert, dat met minder gerucht te openen valt, naar ik vermoed.

Hij trok behoedzaam het smalle raam open, keek naar buiten, richtte de ogen naar boven en zag dat het huis betrekkelijk laag van verdieping was, want het venster bevond zich met zijn bovenkant hoogstens een voet van het dak, dat op deze plek vlak was. Wat verder was het zolderraam, hoogstwaarschijnlijk behorend bij de kamer, die hij zo even had willen openen, en dat raam stond open.

Iedere aarzeling zou Raffles belachelijk zijn voorgekomen.

Hij ging op de smalle, verveloze vensterbank staan, kon nu met zijn handen heel gemakkelijk de zinken dakrand bereiken, beproefde de sterkte daarvan en trok zich toen met acrobatische behendigheid zo ver op, dat hij een been over de rand kon slaan. Het volgende ogenblik lag hij languit op het dak, kroop voort, tot waar het schuin werd, stapte in de goot en werkte zich als een slangenmens door het openstaande, smalle dakraam naar binnen.

En bijna op hetzelfde ogenblik hoorde hij de stemmen van zoeven weer en nu vrij wat duidelijker.

En niet alleen hoorde hij, hij zag ook. Door een vingerbrede reet in een houten tussenwand, drong schaars licht naar binnen.

Hij kon gerust zijn zaklantaarn ontsteken want men zou het schijnsel daarvan in een kamer, waar licht brandde, met geen mogelijkheid kunnen opmerken.

Hij bleek zich in een zolderkamer te bevinden, alleen gemeubeld met spinrag en twee of drie oude kisten, waarin misschien zeep of iets dergelijks verpakt was geweest.

De kamer scheen ongebruikt en afgesloten te zijn. Een zijwand liep schuin omhoog, daar waar het dak wat was verhoogd, denkelijk om ruimte te maken voor dit en het aangrenzende vertrek.

Een seconde was voor Raffles voldoende om dit op te merken. Toen doofde hij zijn lamp weer, naderde de spleet, luisterde en wist het zelfde ogenblik, dat hij precies vijf minuten te laat was gekomen!

— Dat is dus de manier, waarop wij er binnen zullen komen. Heeft Turner het niet knap uitgevonden? En als we er eenmaal binnen zijn, jongetje, dan gaat de rest vanzelf en kunnen we desnoods het hele museum leeggappen, zonder dat die rijke maddam er iets van merkt! Mocht ze het wel merken, nu, je weet wat de afspraak is!

— En voor wanneer zou het zijn? vroeg een mannenstem, waarin wat wantrouwen en vrees scheen door te schemen.

— Overmorgen en geen dag later!

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik vind, dat Turner een beetje te veel hooi op zijn vork neemt. Hij loopt te hard van stapel! Eergisteren het zaakje Regentstreet met de juwelier, gisteren de aanhouding in Hampstead, vandaag het gevalletje in het Noorden aan de Midland Bank en overmorgen het kistje van, wat bliksem, hoe heet het mens, van een van de Medicijnen!

— Cathérine de Medicis, ezel!

— Wat doet de naam er toe! Ik blijf er bij, dat dit te hard gaat.

— Wie dwingt je om mee te doen, suffert?

— Dat weet je bliksemgoed, daartoe dwing jij me!

— Ik? vroeg de vrouw op een toon van oprechte verbazing.

— Jij en niemand anders! Voor mij is dit werk eigenlijk te groot, te bar, te gevaarlijk, hoe je het maar noemen wilt. Maar ik doe er aan mee, omdat jij er aan meedoet, Jenny. Sinds je hier bent, denk ik altijd aan jou. Je weet dat ik dol op je ben. Daàrom doe ik er aan mee.

— Zorg dat Turner dat niet hoort, Jack, waarschuwde de vrouw hem koeltjes. Het zou je kunnen opbreken. Op zulke malligheid had ik niet gerekend. Je weet dat er nooit wat van kan komen.

— Je haat me dus? vroeg de mannenstem weer, die nu trilde.

— Wie zegt dat? Ik vind je een knappe, lollige vent, maar dat is voor mij lang niet voldoende! Er moet pit en durf in een man zitten, anders kan hij me gestolen worden. Nu, je kent nu de instructies en je zorgt dat je je er aan houdt. Turner verstaat geen gekschere, dat weet je, en als jij lid van de bende wilt blijven...

— Ik ben er nog geen lid van! zei de mannenstem woest.

— Lid wilt worden, dan! Als je lid wild worden, zul je anders moeten handelen; dan zul je niet moeten klagen over teveel werk. Dan moet je niet zolang zaniken over een paar lijkjes. Turner houdt daar niet van.

— Altijd maar Turner! Ben ik je dan helemaal niets? Turner is een schurk, een laaghartige, verraderlijke schoelje.

— Pas op, Jack, waarschuwde de vrouw, en haar stem was nu ijskoud. Neem je in acht. Laat ik dat niet overbrengen aan Turner, want je weet hoe hij is op het gebied van de tucht. Hoe

je over hem denkt, dat moet jij weten, maar houd er je mond over. Je bent me niet onsympathiek, maar als ik jou vergelijk bij een kerel als Turner! Hoe ben jij er eigenlijk wel bijgekomen, bij de zwik, bedoel ik?

— Omdat ik moest! antwoordde de mannenstem dof. Mijn moeder stierf van honger. Mijn zusje had tering en moest verpleegd worden. Dat was al mijn familie. Ik heb mijn studie moeten laten varen, die leverde toch niets op. En toen kwam Turner.

— Dan ben je eigenlijk van hoge komaf! spotte de vrouw meedogenloos. Een soort geleerde. Gek genoeg, dat je dan om mij wat geeft!

— Zoals een opiumschuiver geeft om de opium en de dronkaard om de drank! zei de man op een toon van smartelijke zelfvernederig. Ik heb je lief, omdat ik niet anders kan, als een ziekte, als een koorts ben je in mijn bloed en ik kan je niet uit mijn vlees rukken als een vergiftige doorn!

— Toe maar! En dat noemt hij liefde! hoonde de vrouw. Neen, houd nu je mond maar, het is al mooi geweest. Ik wil er niets meer van horen, en dank God op je blote knieën, dat ik er niet met Turner over spreek. Hij had je in dit geval nodig, je weet waarom. Ik heb hier niets meer te doen. Je zorgt dat je overmorgenavond, klokslag tien uur bij de passagiersuitgang van Charing Cross station staat met je boeltje. Daar zul je worden opgepikt. Misschien wel door mij, en anders door Liang Pinda!

— Is het dat, wat daar in die hoek staat?

— Ja, dat is het! Pas op, raak er niet aan! Ik zal er zijn, Jenny, maar om 's hemelswil, heb dan medelijden met mij, want ik kan niet voor mijzelf instaan, als je blijft weigeren!

— Je bent gek! zei de vrouw kortaf.

En dat was het slot. De deur ging open, de deur ging weer dicht en Raffles kon duidelijk het kraken van de

portaalvloer en de treden van de smalle trap horen toen de kleine voeten van de vrouw er haastig overgingen.

En in zichzelf mompelde hij:

— Het is jammer. Ik had vijf minuten eerder hier moeten zijn. Toen hadden ze het zeer waarschijnlijk over de manier, waarop ze de roof ten uitvoer wilde leg-

gen en ik had mijn maatregelen afdoende kunnen nemen. Intussen, alles is nog lang niet verloren en ik weet heel wat, wat ons van nut kan zijn, Charles en mij! Maar in de allereerste plaats moet ik weten wie de man hier naast is, wie dat serpent een geleerde noemt, en die van haar houdt, de beklagenswaardige!

HOOFDSTUK V.

OM HET GOUDEN KISTJE

Het motregende zacht die avond om tien uur, en het zag er tamelijk mistroostig uit op het oude plein voor het Charing Cross station, een der oudste van Londen.

Schijnwerpers wierpen melancholieke glanzen over het donkere, natte asphalt.

De bobby's droegen hun korte capes en de weinige reizigers, die het station binnentraden, hadden hun kragen opgeslagen en schenen verheugd te zijn Londen te kunnen verlaten.

Voor de reizigersuitgang drentelde een krachtig gebouw man heen en weer, maar met een gelaat, waarop leed en ontbering hun stempel hadden gedrukt.

Hij kon een jaar of vijfendertig zijn, en was zeker vroeger een knap, ja een schoon man geweest, met zijn hoog voorhoofd, zijn grote donkere ogen en zijn fraai besneden mond.

In de rechterhand droeg hij een stevig lederen valies, misschien wel een herinnering aan betere dagen, want voor het overige zag de man er sjofel uit, met een tot de draad versleten demie-saison,

te dun voor het gure lenteweer, te weinig afweer biedend tegen de regen en zijn schoenen, waarvan de zolen bijna geheel verdwenen waren.

De klok boven de grote ingang wees precies het tiende uur aan, toen er een kleine man kwam aanlopen, met de gestalte van een kind, en die toch zeker wel vijftig jaar moest zijn.

— Kom!

— Kon Jenny niet komen? vroeg de man met het valies nors.

— Verhinderd! antwoordde de kleine man laconiek. Maar ze is er bij, maak je niet ongerust. Niet kletsen en meelopen. De baas wacht niet graag. Heb je alles bij je wat nodig is?

De ander knikte, zonder antwoord te geven.

Zonder verder ook maar een woord met elkander te wisselen, liepen zij voort tot aan de ingang van de Underground, daalden de trappen af, namen hun kaartje uit de automaat en stapten in de eerste, de beste trein, die westwaarts

reed, om na een kwartier ongeveer weer uit te stappen en over te gaan op een bus, die hen weer twintig minuten later afzette op de doek van Hydepark.

Van hier, en altijd zwijgend, liepen zij door de motregen naar het begin van een steeg, die in het midden een enkele deur had, behorend tot een oud, groot herenhuis.

Hier haalde de kleine man, het was Liang Pinda, zijn horloge te voorschijn en mompelde zacht:

— Wij zijn nog zeven minuten voor de afgesproken tijd! Precies om elf uur zou de deur open zijn, eerder niet.

— Is Jenny binnen?

— Dat is ze! Maar klets niet zoveel over haar, als je een goede raad van mij wilt aannemen, Jack, want op mijn woord, man, je loopt tegen de lamp. Ieder lid van de bende weet toch bliksems goed hoe de zaken staan tussen de baas en Blonde Jenny. Je moet nooit je vingers tussen de boom en de bast willen steken. Als de baas kwaad op je wordt, berg je; dat is alles wat ik van de zaak zal zeggen.

— Ik... ik aanbid haar, mompelde de man met een halve snik.

— Mooi zo. Slik het in! Houdt het onder je en spreek er met niemand over, zodat het een diep geheim blijft. Man, ik geef geen stuiver voor je leven als Turner het zou merken!

Jack klemde de tanden open en was nauwelijks verstaanbaar, toen hij mompelde:

— Als hij mij in de weg staat dan...

— Je bent nog gekker dan ik dacht. Als je soms iets hebt na te laten, maak dan maar meteen je testament. Het is duidelijk te merken, dat je nog niet lang bij ons bent. En houdt nu je waffel, anders kan ik niet horen of de grendel daarbinnen wordt teruggeschoven.

Jack stond onbewegelijk tegen de muur geleund, met gebogen hoofd en de armen over de borst gekruist.

Het geheimzinnige valies stond naast hem op de grond.

En op de seconde af, op het vastgestelde uur hief Liang Pinda snel zijn smal, geel gezicht op en zei heel zacht:

— De grendel! Vooruit, naar binnen!

Hij draaide de ouderwetse deurkruk om en ging de stikdonkere gang in, door Jack op de hielen gevolgd.

Jack sloot de deur heel zacht weer, een ogenblik bleven beiden staan en toen gingen zij heel voorzichtig voorwaarts, door de kaarsrechte gang, die pas aan het einde een scherpe hoek maakte en toen zij deze hadden omgeslagen, zagen zij reeds de zelden gebruikte deur, die toegang gaf tot een der oude binnenplaatsen van het grote huis.

Ook deze deur bleek gemakkelijk geopend te kunnen worden.

Liang Pinda zette ze op een kler en gluurde omzichtig naar alle richtingen.

Aan de overkant van de binnenplaats gloorde nog wat licht en hij wist dat dit afkomstig was uit het dienstvertrek, waar nu wel niemand zou zijn, want de bedienden, die in huis slapen, hadden zich stellig reeds ter ruste begeven op de bovenste verdiepingen.

Daar was waarschijnlijk alleen nog de butler, die nazag of alles in orde was en die dadelijk de deur van de zaal zou afsluiten, waar zich de sieraden bevonden, om de sleutel aan zijn meesteres te gaan brengen.

Liang Pinda wist dit alles zeer goed en hij wist ook, dat hij niet langer dan een kwartier zou behoeven te wachten.

Die avond was de gravin thuis gebleven, zij had wat gemusiceerd, met enige vrienden en zij zou zich zeker vroeg ter ruste begeven, omdat zij de volgende ochtend heel in de vroegte met de auto naar een van haar landgoederen zou rijden.

Dit alles had Turner ontdekt en hij zou van die wetenschap thans gebruik weten te maken. De sluwe duivel, een van de kundigste chefs, die hij nog ooit had gehad.

En plotseling doofde ook het zwakke schijnsel daarginds, aan de overzijde en dat was het teken, dat ook de butler het dienstvertrek had verlaten.

Nu was het stikdonker.

De hemel was betrokken en geen enkel verlicht venster stond wat licht af aan die nauwe binnenplaats, als een mijnschacht zo duister en kil.

Volgens de afspraak, wachtte Liang Pinda nog een vol kwartier en toen deed hij de deur wat verder open, zei een fluisterend woord tot Jack, die somber gestemd tegen een gangmuur leunde, en beiden liepen de binnenplaats over, vonden aan de overzijde opnieuw een deur, waarvan de kruk maar behoefde te worden omgedraaid.

En daar bij die deur vonden zij Turner, nog in zijn gestrept huisjasje, die al die tijd op de loer had gestaan en nu fluisterde:

— Goed dat jullie er bent. Je hebt toch alles wat nodig is, Jack?

— Alles.

— En je weet zeker, dat je vinding zal slagen?

— Ik beloof niets, of ik moet het kunnen houden, antwoordde Jack nors. Als een mens geen moeilijker dingen kreeg op te lossen, dan kon het nog al schikken.

— Vooruit dan maar! Doen jullie je gummi overschoenen aan. Sommige treden kraken een beetje, houdt daar ook rekening mee. Zover mogelijk op zij lopen, dicht bij de leuning. Jenny is al boven en wacht ons met Joe.

— Werkte de sleutel goed, chef, die ik voor je heb nagemaakt en heeft de butler niks gemerkt?

Turner haalde de schouders op en antwoordde:

— Daar is hij al te oud voor! Het betekende niets om hem het ding voor een paar uren te ontfutselen. En de sleutel werkte goed, je bent een handig werkmans Liang! En nu je snater gehouden, want nu komt het op stilte aan. Ieder-

een slaapt, maar we moeten toch zo min mogelijk leven maken.

De drie mannen volgden enige gangen, kwamen in de grote vestibule, zwak verlicht door een nachtbrander en gingen de hoofdtrap op.

En daarboven vonden zij Jenny en nog een andere man, Joe Hastings geheten, een van Turner's stoutmoedigste mannen, die eveneens had deelgenomen aan de bankroof.

Er werd echter geen enkel woord gewisseld en Turner haalde dadelijk een splinternieuwe sleutel uit zijn zak, bestreek die met een weinig vaseline, stak hem behoedzaam in het slot van de deur, die tot de museumzaal toegang gaf en draaide hem om.

Zonder enig gerucht, draaide de deur op haar hengsels en de vijf nachtelijke insluipers waren binnen en bevonden zich te midden van miljoenen aan oude kunstschaten.

De vitrines waren allen gesloten, maar slechts met hun glazen deksel en Hastings wierp er in het voorbijgaan een begerige blik op.

Turner echter fluisterde:

— Daar zullen we maar liever van afblijven, al die dingen zijn verdraaid moeilijk aan de man te brengen en omsmelten levert te weinig op. Laten we ons maar liever bij de stalen kast houden, daar zit de aap in! Voor wat ze daarin bewaart, weet ik wel een afnemer en die goed betaalt ook. Er zijn gelukkig nog rijke Amerikanen, al zou je het niet zeggen.

— Is die kast onmogelijk met een sleutel te openen? vroeg Liang Pinda.

— Als dat zo was, had ik er Jack niet bij behoeven te halen, antwoordde Turner ongeduldig.

— Het is een heel ingewikkelde sluiting en ze gebruikt er ook geen sleutel voor, maar een soort stift, die haar nooit verlaat en die ik niet onder het oog heb gekregen. En al heb je die, dan kun je er toch niet mee aanvangen, als je niet

weet, hoe je de sluiting verstellen moet. Het zou uren geduurd hebben, voor we het hadden kunnen openen en na een seconde zouden we verraden zijn!

— Waarom? vroeg Hastings ongerust.

— Omdat die kast een alarminrichting heeft, ezel! En een waar je onmogelijk bij kunt! De draden lopen door een van de holle stalen poten en door een dikke stalen buis, dwars door de vloer heen en als je er maar met een vinger aan zoudt raken, aan de sluiting meen ik, dan zou je in haar slaapkamer een hels kabaal krijgen. Ik heb dat heel toevallig ontdekt, want ze schijnt er met niemand over te praten. Zelfs niet met haar beste vrienden. Toen ze laatst met die oude knul, die Lord Aberdeen hier was, sprak ze over allerlei dingen, maar niet over die alarminrichting. Maar ze is er! Dat geef ik je op een briefje. En daarom had ik Jack nodig. En laat jij nu eens zien wat je kunt, uitvinder, en zorg dat je slaagt en vooral geen leven maakt, want als door jouw schuld de boel zou mislukken, of we zouden gesnapt worden, je weet wat je dan te wachten staat!

Jack, die voortdurend naar Jenny gekeken had, wendde langzaam het hoofd naar hem toe, keek hem somber aan en zei, nauwelijks zijn stem dempend:

— Je hoeft mij de voorschriften niet te leren kennen, Turner. Ik weet wel waar ik aan toe ben. Ben je van plan van Jenny af te zien?

De vraag kwam zo onverwacht, dat het wel tien tellen doodstil bleef, voor de chef eindelijk de volle betekenis van die vraag scheen te begrijpen.

Liang Pinda was doodsbleek geworden en Joe Hastings keek verschrikt van de een naar de ander, terwijl Blonde Jenny op haar lippen beet en een beweging van ongeduld maakte.

Het gelaat van de zogenaamde huis-knecht was plotseling geheel veranderd en het had iets dierlijks, toen hij eindelijk langzaam en sluipend op Jack toe-

trad, zijn gelaat vlak bij het zijne bracht en hem toebeet:

— Is het je in je hersens geslagen, nieuweling? Hoe durf je me dat vragen?

— Dat durf ik, omdat ik haar voor mij opeis.

— Je bent gek! Praat jij over zulke dingen, terwijl wij een groot werk hebben op te knappen? Weet je dat het hier misschien om honderdduizend dollar gaat, misschien nog meer? Doe eerst je werk, later spreken we over het andere!

— Wat hij spreken noemt! bromde Liang Pinda, dodelijk ontsteld voor zich heen. Hij zal hem aan zijn mes rijgen, zo waar als ik hier sta. Hij zal er geen woord aan verknoeien, als maar eerst dit zaakje achter de rug is.

— Je ziet van Jenny af, of ik laat jullie hier in de steek! ging Jack met harde stem voort.

— Houd je bek toch! fluisterde Turner woedend. Je schreeuwt, alsof je hier alleen midden op de hei staat. Je hebt beloofd ons te helpen en je doet het ook, Jack!

— Als je mij Jenny geeft! zei Jack koppig.

— Maar daar heb ik toch ook nog iets in te zeggen, merkte Jenny op, tussen de beide mannen tredend. Je lijkt wel gek, Jack! Doe nu eerst je werk, dan spreken we er wel verder over. Laat je het na, dan heb je niet de minste kans, als je dat maar weet.

— Gelijk heeft ze. Later valt er over te praten. Doe nu eerst wat je hebt beloofd. Denk er om, wie weigerachtig is om de hende te helpen, die wordt gestraft. En je kent onze straffen!

— Het is goed! zei Jack. Ik zal mijn belofte houden. Maar je weet nu precies hoe het tussen ons staat, Turner. Het kan mij niet schelen, dat je mijn chef bent, ik kan niet zonder haar leven. Iedereen mag het weten. En we zullen om haar vechten.

— Mijnentwege, zei Turner en Jack zag het valse licht in zijn ogen niet,

daar ben ik voor te vinden. Als je nu maar begint, want er is al genoeg kostbare tijd verloren gegaan met kletsen.

Jack bukte zich naar zijn valies, opende het met een kleine sleutel en nam er een voorwerp uit, dat er uitzag als het houten kastje van een telefoontoestel, alleen wat groter, met enige nikkel en koperen knoppen er aan, en voorzien van twee zwaar geïsoleerde elektrische geleidingen, die er om heen waren gewikkeld en zorgvuldig vastgemaakt.

Tenslotte haalde hij een dikke, glazen plaat te voorschijn en plaatste daarop het kastje, dat op vier dikke gummipoten rustte.

Hij ontrolde een van de leidingen, die aan het einde van een stekker voorzien was 'en stak die in een aan de muur vastgemaakte contactdoos, des winters bestemd om er een elektrische kachel op aan te sluiten.

In het kistje liet zich dadelijk een heel zacht gonzend geluid horen, niet sterker dan een bromvlieg veroorzaakt.

Bovenop bevond zich een soort trechter, die er uitzag als een ouderwetse gramfoonhoorn in het klein.

Jack beval met zachte stem de anderen een weinig uit de buurt te gaan, waarop hij die hoorn begon te richten en er tenslotte, met behulp van een eigenaardige tang, overtrokken met een stof, die er uitzag als beton, op een paar voeten afstand een stuk ijzer voor te houden, dat op hetzelfde ogenblik smolt en op de vloer droop, als het vet van een waskaars.

Liang Pinda liet een zacht gefluit van bewondering horen, die bijna vrees was en zei daarna zacht:

— Bliksem! Zeg, dat is me eventjes een uitvinding! Hoe komt het, dat je tang niet meesmelt?

— Omdat ze is overtrokken met een zekere stof, en wat dat is gaat jullie geen steek aan. Ik behoef jullie niet al te wijs te maken! gromde Jack. Blijf weg voor die trechter, zeg ik je, want

ga je er voor staan en werkt het ding, dan wordt er in een seconde een gat in je body gebrand, waar je een vlaggestok doorheen kunt steken.

Krijtuit deed de kleine man een stap achteruit en van dat ogenblik af droeg hij zorg, achter het geheimzinnige kastje te blijven, dat nog altijd doorzocht.

Te zien viel er overigens niets.

Maar toen Jack nogmaals de kleine trechter gericht had, zagen allen, die daar waren, bij het licht van de drie ontstoken zaklantaarns, hoe de stalen kast zich aan de voorzijde, langzaam maar zeker, begon te vervormen, hoe het slot als het ware in elkander schrompelde, smolt, uiteen viel!

En dat alles duurde zeker niet langer dan tien minuten en toch was die kast van het allerbeste Zweedse staal en gevoerd met asbest!

De hitte, ontwikkeld door de onzichtbare straal uit de kleine trechter, moest dus wel buitengewoon groot zijn en de terugkaatsing van de stalen wand dwong allen zover mogelijk terzijde te gaan staan.

Jack zelf had zich het gelaat en de handen slechts beschermd door een soort lederen masker en dikke handschoenen en hij doorstond de gloed zonder een spier te vertrekken, steeds op de juiste plaats richtend.

— Zorg er voor, dat je het kistje niet meesmelt, siste Liang Pinda vanuit zijn hoek.

— Ik ben geen kind, Pinda! gromde Jack.

Gedreven door zijn heftige begeerte, trad Turner reeds op het meubel toe, toen Jack hem waarschuwend toebeet:

— Weg daar! Je kunt die plaat onmogelijk met je blote handen aanraken, ze zouden je van het lichaam schroelen.

Hij zette het toestel af, greep een paar dikke lappen van een asbest weefsel, vatte daarmee de stalen afsluiting aan, gaf een korte ruk en klapte het deksel haastig om, zodat het tegen de kamerwand rustte.

De weg naar het kistje was nu vrij, want het glas van de ruit was eveneens gesmolten, zoals boter smelt in de zon!

Hier en daar was het gloeiende, smel-

tendé glas zelfs langs de kunstvoorwerpen gedropen, maar grote schade was er niet aangericht en het zeldzame gouden kistje van Cellini was volkomen ongedeerd gebleven.

HOOFDSTUK VI.

MEDEMINNAARS

Ofschoon het kistje nog gloeiend heet was, kon Turner zijn begeerte niet langer bedwingen en hij greep het uit de vitrine, zich van zijn opgerold, gestreept jasje bedienend, om de hitte te verminderen.

Hij bekeek het van alle kanten met het oog van een man, die verstand heeft van zulke dingen.

Het was echter onmogelijk om er dichtbij te komen met het gelaat, want daartoe was de hitte nog te groot.

Van een vervorming was echter geen sprake en de juwelen waren op hun plaats gebleven, de kostbare versierse-len hadden niet het minste geleden.

Jack had wel zeer nauwkeurig de warmtegraad weten te regelen en zijn straal precies weten te richten.

— Schiet op en doe wat ik je zeg! beval Turner bars. Jack, wikkel jij dat kistje in een van je asbest lappen, dan pak ik het in. Ik heb een koffertje bij me. Vlug wat! Ik ga nu naar mijn kamer, haal daar mijn goed, want in dat gestreepte buisje ga ik de straat niet op, en dan poetsen we 'm. Eerst naar mijn huis, waar ik de centen heb en dan naar de plek, die jullie wel kent, C II. Daar krijg ik ook de Amerikaan bij me en zodra die gedokt heeft, neem ik de benen. Ik zal dan maar een paar maanden onder water blijven, want zolang is de lucht hier zeker niet zulver.

Wacht mij bij de deur, aan de binnenplaats. Over een kwartier ben ik bij jullie. Is er een auto, Pinda?

— Een autobus, spotte de kleine man. Je hebt van een auto niks gezegd, baas! Maar er zijn wel taxi's te krijgen, zou ik zeggen. Maar maak wat voort, dan wachten we beneden.

Op hun tenen sluipend, verlieten allen het vertrek, en terwijl Turner vlug over de gaanderij ging, teneinde in zijn slaapkamertje van kleren te verwisselen, liepen de anderen de hoofdtrap af en tegelijkertijd verdwenen twee gezichten van boven de glazen bekapping, die onzichtbaar waren geweest, omdat zij met een zwarte lap waren bedekt.

Turner bleef werkelijk niet langer dan een kwartier weg, toen voegde hij zich bij zijn medeplichtigen en allen repten zich de gang door en verlieten het huis aan de zijkant, doch niet dan nadat Turner zich persoonlijk overtuigd had, dat de weg geheel vrij was.

Nu en dan gaf Turner een kort gefluisterd bevel.

Hij zelf droeg nog altijd de tas, waarin zich het kostbare kistje en de andere voorwerpen bevonden.

En niet zodra waren zij de steeg teneinde, of de bendeleden verstrooiden zich

Op het einde dus van de steeg vatte hij Blonde Jenny onder de arm, knikte de anderen toe en zei op gedempte toon:

— Ik ga nu naar mijn huis en ontruim daar het nest, want daar zal de Blauwe Bende zeker het eerst een inval komen doen. Ik moet zorgen, dat ze er niets kan vinden en in de eerste plaats geen geld.

Hij wilde zich reeds afwenden, toen hij een gedaante naast zich zag.

Het was Jack, met zijn koffertje, lang, stuurs, met opeengeknepen lippen en gefronste wenkbrauwen.

— Wat wil je nog? vroeg de aanvoerder onwillig en bars.

— Met je meegaan! antwoordde Jack kortaf.

— Neen. Je gaat je eigen weg. De afspraak is, dat wij morgen op de C. II bijeenkomen.

— Ik kan mij niet aan die afspraak houden, dan leeft misschien een van ons tweeën niet meer.

Turner keek Jack een ogenblik onderzoekend aan, toen keek hij naar de anderen, naar Pinda en Joe, die beslute-loos wat terzijde stonden, en het was alsof Jack zijn gedachte ried, want hij zei rustig:

— Reken maar niet op die twee daar. Je weet toch heel goed, dat ik ze allebei met één vinger van mijn hand zou kunnen platdrukken als motten, als ze jouw bevelen durfden opvolgen en mij zouden willen beletten met je mee te gaan. Neen Turner, ik volg je als je schaduw. Je komt niet van me af. Het moet worden uitgemaakt. Je weet wat de inzet is. Jenny is de inzet. Haar wil ik hebben.

— En als zij jouw niet wil?

— Zij zal mij willen, als ik jou maar eerst uit de weg heb geruimd! zei Jack hooghartig, maar zeer kalm. Wat ben jij, bij mij vergeleken? Ik overtreff je in alles, in lichaamskracht, in schranderheid, in vindingrijkheid. Ben jij soms op de gedachte gekomen, om die stalen kast te laten smelten? Je zat met je handen in het haar, totdat Blonde Jenny je op mijn kunde opmerkzaam maakte.

— Ik zou je onderweg kunnen aangeven bij een politieagent, Jack.

— Alsof je dat zou durven! Ik weet immers, al was ik er zelf niet bij, dat jij aan de bankroof debet bent, en dat niet alleen, maar dat jij die overval op touw hebt gezet, dat jij zelf de oude boer hebt neergeschoten, ofschoon dat niet eens nodig was geweest, laffe hond. Wat zou het dus helpen als je mij verried? Je was dan meteen immers het kistje kwijt.

— Het is goed; dan zullen wij er vanacht een einde aan maken, vervloekte rebel! Maar weet, dat het mij gemakkelijker zal vallen, je te laten vonnissen door de Raad van Vijf.

— Dat zou je integendeel heel moeilijk vallen, Turner en jij zelf weet dat heel goed, hernam Jack. Want lang vóór je de Raad van Vijf zoudt kunnen bijeen roepen, zou ik je de keel al hebben dichtgeknepen. Ik geloof zo waar, dat je bang bent.

Turner wilde iets zeggen, maar nu was Blonde Jenny hem voor met de zachte uitroep:

— Zijn jullie gek geworden? Is dat de manier om de bende te leiden? Maak hem tot je eerste luitenant, Turner, en jullie beiden zullen ons goud aanbren-gen, jullie zullen de schatten op ons laten neerregenen. Maar met ruzie bereik je niets.

— Ik maak geen ruzie! zei Jack kalm. Hij is alleen te veel en hij moet weg, want ik wil jou voor mij alleen hebben.

Het was duidelijk voor iedereen die verstand had van mensengezichten, dat Jenny onder de indruk was geraakt van deze fiere, stoutmoedige woorden.

En op dit ogenblik ging haar hele hart uit naar die grote, sterke kerel met zijn regelmatig gezicht en goed getekende, sterke wenkbrauwen en zijn brede schouders.

Zag Turner wat er in haar omging? Het is mogelijk. Ook een man ziet scherp onder dergelijke omstandigheden.

Hij richtte zich zo hoog mogelijk op en zei koeltjes:

— Dan zal het vannacht worden uitgemaakt. Hij of ik. Je gaat dus niet weg, Jenny?

— Neen, ik ga met jullie mee. Ik wil er bij zijn.

— En je zult degene kiezen die de overhand houdt? vroeg Jack, haar heftig bij de arm vattend.

— Ja!

— Tot ziens dan, jongens, tot morgen! zei Turner, die zich goed poogde te houden.

Het drietal verwijderde zich.

Liang Pinda en Joe bleven nog enige tijd op dezelfde stille straathoek achter, met de handen in hun zakken en keken de vertrekkenden na.

HOOFDSTUK VII

DE ONTKNOPING

Turner was geen straatrover uit de oude doos. Het is waar, dat hij zich slecht kleedde, al kleedde hij zich duur, maar hij woonde in een werkelijk zeer fraai flat, bestaande uit zes kamers en gelegen in de wijk van Mayfair. Het spreekt vanzelf, dat hij daar al de tijd van zijn dienstbetrekking in het huis van Lady Muriel zelden of in het geheel niet geweest was.

Blonde Jenny echter was dat flat blijven bewonen en had het in orde gehouden met de hulp van een dienstmeisje en een werkster.

Het flat had een eigen opgang, zodat men geen portier behoefde voorbij te gaan, en dat was voor een man als Turner een zeer groot voordeel.

Hij ontsloot de voordeur met een vaste hand.

Het drietal was met een taxi gekomen en gedurende de gehele rit was er geen enkel woord gewisseld.

De vrouw had alleen op een der banken willen zitten en geen der beide doodsvijanden naast zich geduld.

Turner scheen volmaakt bedaard te zijn geworden en hij sloot behoedzaam de deur weer achter zich, schakelde licht

in, ofschoon Jack, die zijn man kende, in de duistere gang dadelijk zijn zaklantaarn had ontstoken, en toen beklommen zij de brede trap naar de eerste verdieping, waar het flat van de bendeaanvoerder gelegen was.

Hier nam hij de kleine sleutel van het cilinderslot van Jenny in ontvangst en ontsloot de deur.

En pas toen deze weer dicht was en het licht brandde, begon Turner, jas en hoed afleggend, en met een wrange glimlach om de lippen:

— Zo, dit is voor een van ons beiden dus de finish, als ik mij zo mag uitdrukken! Wel, hoe had je je het gedacht, Jack? Zullen wij elkander als tijgers te lijf gaan? Zullen wij een kamer donker maken en elkaar met messen bespringen? Zullen wij onze linkerpolsen aaneen laten binden en de rechtervuist met een dolk wapenen? Of zullen we keurig duelleren met de pistool, de burens wekken en er een politiezaakje van maken? Voor dat alles voel je niet veel?

— Ik heb twee luchtpistolen, zei Jack kalm. Je ziet dat er op gerekend is. Die maken geen lawaai.

— Dat is zo, maar jij schiet verduiveld goed! wierp Turner hem tegen. De kansen zouden dus niet geheel gelijk staan. Luister eens, Jack, ik heb iets anders bedacht, waardoor de kansen volstrekt evenwichtig zouden zijn.

— Wat dan? vroeg Jack, wantrouwig. in de richting van het koffertje, dat Jack zoeven op tafel had neergezet.

— Dat zal ik je zeggen! Ik stel voor, om de zaak door het lot te laten beslissen. In elk geval zijn we vroeger toch vrienden geweest, je kunt mij niets te verwijten hebben en Jenny heeft nog altijd geen uitspraak gedaan. Er is een tijd geweest, dat zij je zelfs haatte. Om kort te gaan, het is billijk, dat onze kansen volmaakt gelijk zijn en wat kan billijker zijn dan het lot? Wij zullen er dus om opgooien, met dobbelstenen. Wie de hoogste ogen werpt, die wint en de ander zal even voor het toestel moeten gaan staan. Je gelooft immers dat het dodelijk is?

— Als ik de trechter op het hart richt, treedt de dood bliksemsnel in, bijna even snel als wanneer men zou plaats nemen in de elektrische stoel. En in ieder geval heeft wat zekerder.

— Je neemt het dus aan?

Nog even aarzelde Jack, hij keek naar de vrouw, die met een raadselachtig, bleek gelaat wat terzijde stond en toen antwoordde hij:

— Ik neem het aan! Het maakt in ieder geval geen gerucht, het is afdoende, maar ik erken, dat ik graag anders had gewild, dat ik je graag met mijn eigen handen zou hebben gewurgd! Maar wacht, laten wij het Jenny vragen. Aan haar beslissing onderwerp ik mij. Wat zullen wij doen, Jenny?

— Dobbelen! antwoordde de vrouw, altijd met diezelfde vreemde glimlach op de lippen.

— Goed!

— Maar er moet twee malen geworpen worden! voegde Blonde Jenny er aan toe, zonder zich van haar plaats te verroeren, zonder een van de mannen aan te zien en langzaam haar hand-

schoenen uittrekkend. Wie de hoogste ogen werpt in totaal, die heeft het leven en mij gewonnen! Ga de dobbelstenen maar halen, Turner.

— Waar zijn die? vroeg Jack snel.

— Ik geloof hier naast, in de rookkamer!

— Laat dan de zijdeur open. Ik vertrouw jullie niet al te best! gromde de voormalige ingenieur.

Turner haalde slechts de schouders op, opende een zijdeur en ging een veel kleiner vertrek binnen, waar een paar speeltafeltjes, gemakkelijke stoelen en een rookkastje stonden.

Hij keerde terug met een lederen dobbelbeker en stenen.

Zwijgend ging hij er mee naar de tafel, en zei:

— Begin jij maar! Je bent immers de uitdager!

— Wacht! zei Jack kortaf. Eerst zal ik het toestel in orde maken. Er mag geen seconde verloren gaan.

Hij opende het koffertje, nam er het toestel uit, sloot een der snoeren aan een contactdoos, draaide aan een paar knoppen, regelde de trechter, die zacht scheen te sissen en zei toen:

— Ziezo! Het is in orde! De straal is nu op haar krachtigst. En weet je wat het zonderlinge en mooie is van mijn vinding, Turner? Dan zal ik je zeggen: je kent natuurlijk de werking van het brandglas. Laat men er een zonnestraal doorheen vallen, dan concentreert zich die pas op enige afstand van de lens en veroorzaakt daar een kern van grote hitte. Als kind moet je stellig wel eens luciferskoppen zo in brand hebben gestoken. Voor en achter dat punt kan men gerust de hand houden; van hitte is niets te bespeuren. Maar het vlees zou verschroelen, als het brandpunt juist met de hand samenviel. Welnu, precies op dezelfde wijze werkt mijn toestel, met dit verschil, dat de gloei-sône, als ik mij zo mag uitdrukken, bijna een voet breed is! Dat wil dus zeggen, dat ik mijn straal rustig, recht vooruit kan richten, zodat zij het be-

hangselpapier treft, zonder dat er ook maar het minste aan bederf, want zoals je ziet, bevindt de muur zich minstens vier meters van mijn aardig toestelletje. Maar hij, die gaat sterven, zal op een afstand van twee meter worden geplaatst, want op twee meter is de straal ingesteld. Is dat niet geniaal?

— Het is prachtig bedacht, Jack! antwoordde Turner op een langgerekte toon. Maar luister eens, wie waarborgt, dat de verliezer zich inderdaad voor het toestel zal gaan plaatsen?

— Zo was het toch afgesproken? zei Jack naïef. Dat waarborgt natuurlijk onze belofte.

— Soms is dat niet voldoende! zei Turner met een laaghartige grijns. Ik zie niet in, waarom ik je meer zou behoeven te vertrouwen dan mezelf! Wij zullen zeggen, dat je een van je windpistolen ontladst en de andere geeft aan Jenny! Zij zal dan het wapen ter hand moeten stellen aan de winnaar, zodat die de ander kan dwingen zijn woord gestand te doen en vrijwillig uit te knippen!

Jack haalde zijn twee windpistolen uit de zijzakken. Een er van ontladde hij en wierp de kleine projectielen in een hoek. Het andere pistool keek hij nog eens goed na en toen trad hij op Jenny toe.

Jack deed met vaste hand de dobbelstenen in de beker, schudde deze en wierp de stenen.

Hij slaakte een kreet van blijdschap, de ene steen wees zes ogen, de andere vier. Zijn kansen stonden dus goed.

— Nu ik! zei Turner, de stenen van de tafel nemend.

Zij wezen twaalf ogen aan. Van beide stenen lag de zes omhoog.

Jack nam opnieuw beker en stenen, nadat Turner ze van de tafel had genomen en daar rolden zij alweer over het gladde hout.

Hij had acht ogen geworpen ditmaal.

Zonder enige ontroering te laten blijken, wierp Turner op zijn beurt en voor de tweede maal.

Turner zei scherp en fel:

— Het lot heeft gesproken, Jack. Je moet sterven. Doe je woord gestand.

Jack wierp de doodsbleke vrouw een onbeschrijfelijke blik toe en wilde toen met vaste tred op het toestel afstappen, toen er een rauwe kreet klonk:

— Halt! Niet het lot heeft je veroordeeld, Jack, maar het gemeenste bedrog! Hij heeft dobbelstenen van zijn eigen maaksel gebruikt, die met lood zijn gevuld. O, hij is zo knap als goochelaar, die duivel!

Het was Jenny, die de woorden met fonkelende ogen had uitgeschreeuwd.

— O, jij slet! Je hebt me vermoord! kreunde Turner, reeds worstelend in de ijzeren vuisten van Jack, die dol van woede over dit bedrog, hem voortsleurde in de richting van de dodelijke straal.

Als een dulle vocht hij om zijn leven, worstelde, krabde, beet en sloeg, smeekte om genade, en kronkelde zich als een worm in de onverbiddelijke greep van die twee sterke handen, die hem bleven voortslepen, onweerstaanbaar.

En eensklaps kwam er aan dat alles een tragisch einde.

Het lichaam schokte even, een akelige lucht van schroeiend vlees verspreidde zich in het vertrek, Jack liet het lichaam los en het viel levenloos ter aarde.

Een afschuwelijk gat was zichtbaar midden in de borst, doorlopend tot aan de rug, de verschrikkelijke hitte had alle bloedvaten onmiddellijk als het ware dicht geschroeid, en er was geen druppel bloed gevloeid. Het was inderdaad alsof een zeer dikke vlaggemast met verschrikkelijke kracht door het lichaam was heengedreven, door een lichaam zonder bloed!

— Je wist het Jenny, en je hebt ons laten begaan? vroeg Jack zich omwendend naar de vrouw.

— Ik wist het, en ik liet jullie begaan, om jou te kunnen overtuigen van zijn laagheid, Jack. Ik heb je lief. Kom, geef mij een kus.

Met een soort gebrul greep de grote man de vrouw in zijn armen, lichtte haar van de grond, toen...

Een felle, droge klop op de deur, deed hen verschrikt omzien.

— Wie is daar? vroeg Jack, bijna onwillekeurig.

— Ik ben het, de Amerikaan!

De man en de vrouw keken elkander even verstomd aan, toen knipoogde Jack, vatte het levenloze lichaam bij de handen en sleepte het snel naar de woonkamer, waarvan hij de deur sloot.

Haastig ging hij vervolgens zijn machine buiten werking stellen, deed ze in het koffertje verdwijnen en opende toen de deur.

Op de drempel stond een goed gekleed man, met een hoornen bril op de neus, en die het volstrekt niet vreemd scheen te vinden, om twee uur in de nacht ergens een bezoek te brengen.

Achter hem stond een andere heer, met een kort, zwart kneveltje, en wat verder in de gang was nog een derde gedaante te zien, van een zwaar gebouwde, lange kerel, die zich echter meer op de achtergrond scheen te willen houden.

— Wat wilt gij? vroeg Jack kortaf, met zijn donkere ogen de twee heren wantrouwend opnemend, die bedaard binnentraden.

— Ik schijn toch nog te laat te zijn gekomen. Het ruikt hier zeer eigenaardig, het ruikt naar geschroeid vlees.

Met een onwillekeurig en onbestuurd gebaar bracht Jack de hand in zijn zak, die hij leeg wist.

De Amerikaan haalde de schouders op en vervolgde, op kalme toon:

— Ik maak er u immers geen verwijt van! En ik weet wel, dat je ongewaapend bent, Jack. Die dame daar achter is het niet. Maar ik onderhandel niet gaarne met lieden, die windpistolen hanteren en zeker niet als die lieden vrouwen zijn! Die zijn veel te driftig en te spontaan! Gooi dat wapen weg, Jenny, of het zou je slecht vergaan!

Een kort ogenblik aarzelde de vrouw, maar op het zien van de browning in de handen van de kleinste der beide heren, wierp zij het wapen ver van zich af en vroeg brutaal:

— Wat willen jullie eigenlijk? Wie zijn jullie? Ben jij werkelijk die Amerikaan, die met Turner zou onderhandelen over het gouden koffertje? Weet je wat ik bedoel?

— O ja, dat weet ik zeer goed! antwoordde de heer met de bril afgemeten. Waar is Turner?

Er kwam geen antwoord..

— Ik weet waar hij is. Hij ligt achter die deur, dood. Getroffen door de straal uit het toestel in dat koffertje. Verhaal mij zijn dood, Jack. Verzwijg niets en bedenk, dat ik jullie in handen van de politie kan overleveren, als ik wil. Van veel ben ik op de hoogte, dat kan ik je wel zeggen. Bedrog zou dus niet baten. Je hebt die vrouw lief, je hebt haar weten te veroveren op je voormalige chef.

— En het lot heeft ook beslist, antwoordde Jack somber. Luister, zo is het gegaan.

En in korte woorden deelde hij, op zijn stotende, hortende wijze mede, welk drama zich had afgespeeld in ditzelfde vertrek.

De Amerikaan had aandachtig toegekeuisterd, en zei, toen Jack zweeg:

— Ik geloof je. En dan is het misschien goed geweest, dat ik toch niet vroeger kon binnendringen. Die schurk had zijn woning tot een ware vesting gemaakt. Het hield mij langer op, dan ik verwacht had.

— Maar wie bent u dan eigenlijk? vroeg Blonde Jenny, een stap naderbij komend.

— Wie ik ben, zul je spoedig genoeg horen. Waar bewaarde Turner de gestolen buit? Antwoordt maar niet, je blikken hebben je al verraden. In die kleine brandkast daar. Wel, ze kan onmogelijk zwaarder zijn dan een paar honderd kilo.

De spreker gaf de heer, die met hem was meegekomen, een wenk, deze ging

naar de deur, stak de hand op en een reusachtig gebouwd man kwam binnen, met een zware baard om, waarvan een leek zelfs kon zien, dat ze was nageemaakt. Deze reus had aan een enkel gebaar genoeg, om regelrecht op de brandkast toe te stappen, en met ogen, verglaasd van verbazing, zagen Jack en Jenny, hoe de reus het meubel kalm van het onderstel lichtte, alsof het een sigarenkistje was, er de kamer mee uitliep, terwijl de tweede heer glimlachend de deur voor hem openhield, en er mee verdween.

Toen er niets meer gehoord werd, hernam de zonderlinge bezoeker, zich tot Jack richtend:

— Het toestel, dat je voor verschillende doeleinden hebt kunnen gebruiken, bewijst, dat je een waar genie bent. Waarom heb je je talenten niet anders weten te gebruiken?

— Ik had geen geld, maar wel een moeder en een zuster, die moesten eten en verpleging behoeften, antwoordde Jack nors.

— Een dezer dagen zal een man je in je woning komen bezoeken, die over je uitvindingen met je zal komen spreken. Laat dit beroep varen, dat je slechts ten verderve kan voeren. Als je die vrouw zo lief hebt, dat je haar niet kunt prijsgeven, verlaat dan met haar dit land. Verzetten jullie je hier echter tegen, wee dan jullie toekomst, want dan zal ik onverbiddelijk zijn.

— En het kistje? Koopt u het niet? vroeg de vrouw toonloos, niets begrijpend van dit gehele voorval.

— Vóór ik het kistje en dat andere, dat jullie gestolen hebt, koop, zou ik je de raad willen geven, het nog eens zeer grondig te laten onderzoeken door een juwelier, die jullie kunnen vertrouwen, of door een kenner onder de bendeleden. Tot ziens, of vaarwel, zoals het lot zal uitwijzen! De man, die nu met jullie sprak, is John Raffles.

De deur viel dicht en de twee medeplichtigen waren alleen.

... ..

Een uur of zes later begrepen zij de gehele betekenis van de raadgevingen van de nachtelijke indringer.

Het zogenaamde gouden kistje was nagemaakt en zo waren alle andere dingen, die uit de vitrine waren ontvreemd.

Raffles had de beide dagen, die hem gelaten waren, besteed, om van die voorwerpen, voor alle zekerheid, en in geval ze toch mochten worden meegenomen, uitstekend nagebootste copieën te vervaardigen.

Wanneer de lezer nog iets van Jack mocht willen weten: hij kreeg inderdaad enige dagen later bezoek van een man, die zijn naam niet wilde noemen, en die hem in staat stelde met een behoorlijk bedrag en een paar geldbelovende patenten in zijn zak, zich naar Amerika te begeven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Parijse Autobandiëten

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: **Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam**

2001. — Een Millioenen-erfenis.	47. — Gevaarlijk spel.
2. — De gestolen Dolk.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	49. — De Bende van Myra Bonati.
4. — Het Verwisselde Lijk.	50. — Merry-Kid de verklikker.
5. — Zonderlinge Epidemie.	51. — Het Verlaten Slot.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	52. — De Riolen van Parijs.
7. — De Wraak der K. K. K.	53. — Rovers en Verraders.
8. — Twee Doodsvijanden.	54. — Een documentenjacht.
9. — De Meester herleeft.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
11. — Raffles en Amor.	57. — Een Misluke Samenzwering.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	58. — De Kooi des Doods.
13. — De Broeder van Nicholson.	59. — Jacht op Fortuin.
14. — Avontuur in België.	60. — De Gouden Wisselbeker.
15. — De Moord in Kamer 13.	61. — Een Fatale Vrouw.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	62. — Een moderne Blauwbaard.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
18. — De Strijd om het Geheim.	64. — Een Spaans Drama.
19. — Naar het Goudland.	65. — Een merkwaardige diefstal.
20. — Bloed en Goud.	66. — Spoken op Marshy Manor.
21. — De buitenste Duisternis.	67. — Chantage en Hypnose
22. — De Waanzinnige.	68. — De Lokstem van het Goud
23. — De gestole claim.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
24. — De bergduivel.	70. — Het Revolutie Complot
25. — De Goud-fee.	71. — Het Verlaten Huis
26. — Onrust op Holderness Hall.	72. — Het Spel met de Dood
27. — Het Geheime Document.	73. — Het Verstoorde Feest
28. — De Redding van «Goudhaar».	74. — Russisch Goud
29. — «Goudhaar».	75. — Een Moderne Robinson
30. — De Smokkelkoningin.	76. — De Moord in Fenchurch Street
31. — De Misdaad in de trein	77. — Het Vioolwonder
32. — De Revue-Girl.	78. — De Raadselachtige Moord
33. — Professor Shirley.	79. — Een Avontuur in China
34. — De Kit van Wong Li.	80. — De Verborgene Schat
35. — De Gewaande Radjah.	81. — De Chinese Schatkamer
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	82. — De Bende van de Gouden Ster
37. — De Duivels van de Gele Zee.	83. — Sensatie in de Opera
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	84. — De Folterkelder
39. — Vijftig tegen één.	85. — De Bedrieger bedrogen
40. — Ilona, de avonturierster.	86. — De Geheimen van Parijs
41. — De Kelder des Doods.	87. — Speelzucht en Misdaad
42. — De onverwachte terugkeer.	88. — De Diamanten Spin
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	89. — Een duivelse Uitvinding
44. — De Stem van het Verleden.	
45. — Zwarte Anna.	
46. — Het Juweel van Prins Omar.	

IN VOORBEREIDING :

90. — Parijse auto bandieten

